ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ
ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ
12

⊕ Η ΙΣΤΟΡΙΑ
ΩΣ ΟΠΛΟ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2016

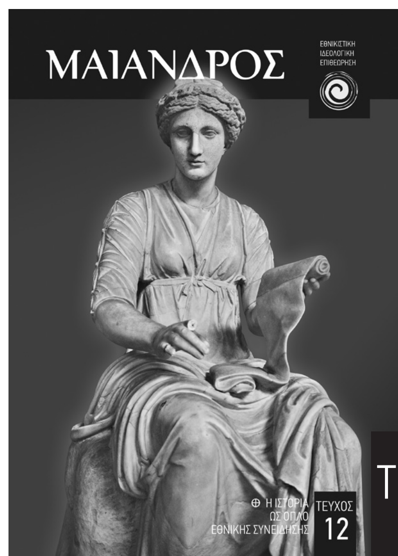
ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΣΥΝΕΡΓΑΣΤΗΚΑΝ:

Νίκος Έξαρχος
Γιώργος Μάστορας
Νικόλαος Λεμοντζής
Κωνσταντίνος Αλεξανδράκης
Δημήτριος Τζεμπετζής
Θεόδωρος Κουδούνας
Κορίνα Πενέση
Εμμανουέλα Καρακιόζογλου
Απόστολος Μπέλμπας

ΕΚΔΟΤΗΣ:
Δημήτρης Βλαχόπουλος

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ:
Τσιορλίνη Μαρία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΟΣ
12

Το 12ο τεύχος της Εθνικιστικής Ιδεολογικής Επιθεώρησης «Μαίανδρος» είναι πραγματικότητα, με πολλά ακόμα ενδιαφέροντα άρθρα ιδεολογικού, ιστορικού και πολιτικού ενδιαφέροντος.
Το τεύχος αυτό ξεκινάει με μία λαογραφική μελέτη του Συναγωνιστή Γιώργου Μάστορα πάνω στη διαχρονικότητα του Αγίου Γεωργίου και της Δρακοκτονίας, η οποία εμφανίζεται σε αρκετά σημεία της Αρχαίας Ελληνικής Μυθολογίας. Στη συνέχεια, η Συναγωνίστρια Ε. Καρακιοζόγλου, μας ταξιδεύει στην αρμονία της αρχαίας Ελληνικής Μουσικής από την οποία ελάχιστα σώζονται πέραν της συνάφειάς της με την μαθηματική λογική και τις κλίμακες, αλλά για την οποία τόσα πολλά λέγονται.

ΤΕΥΧΟΣ 12

Η Συναγωνίστρια Κορίνα Πενέση μας ταξιδεύει σε σκληρές εποχές. Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος έχει τελειώσει και αντί η Ελλάδα, όντας στο πλευρό των νικητών, να δρέψει τους καρπούς της αυτοθυσίας των Ελλήνων για την Ελευθερία ρίχνεται σε έναν ακόμα πόλεμο, αφού οι συμμορίτες του ΚΚΕ επιχειρούν να καταλάβουν την εξουσία με τα όπλα, οδηγώντας την χώρα σε χρόνια αίματος και πόνου.
Ο Συναγωνιστής Νικόλαος Λεμοντζής όντας εκπαιδευτικός και δη φιλόλογος είναι ο πιο αρμόδιος ώστε να μας ενημερώσει σχετικά με την σπουδαιότητα της Ιστορίας, όχι μόνο ως μίας καταγραφής των συμβάντων, αλλά ως μία εκπαιδευτική διαδικασία καλλιεργούσα την εθνική συνείδηση.
Επιστρέφουμε μετά στην αρχαία Ελληνική Γραμματεία, καθώς ο Συναγωνιστής Κώστας Αλεξανδράκης αναψηλαφεί σε ιδεολογικό επίπεδο τον πλατωνικό μύθο του Ήρωνος, προκειμένου να καταδείξει την τελεολογική διαφοροποίηση της σημερινής υλιστικής εποχής, έναντι της αρχαιότητας, όπου η Μοίρα του ανθρώπου θεωρούταν προκαθορισμένη.
Ο Συναγωνιστής Θεόδωρος Κουδούνας καταδύεται στα αβαθή νερά του σύγχρονου αξιακού συστήματος αναδεικνύοντας τις πτυχές της σύγχρονης πανθρησκείας των «δικαιωμάτων του

ανθρώπου» και καταδεικνύοντας τις βαθύτατες ασάφειες και αντιφάσεις που οδηγούν στην καθεστωτική υποκρισία και την αναπόφευκτη κατάρρευση του σύγχρονου αυτού μοντέλου.

Ένα από τα ελάχιστα φωτισμένα σημεία της Εθνικής Διακυβερνήσεως Μεταξά ήταν το πολιτισμικό έργο που αυτή παρείχε στον Ελληνικό Λαό, στον δρόμο προς τη δημιουργία του Γ' Ελληνικού Πολιτισμού. Πολλοί φωτισμένοι νόες συντείνανε στην δημιουργία ενός μέγιστου φιλολογικού και ιδεολογικού έργου, το οποίο ήτο ουσιαστικά μία προπαρασκευή της ψυχοσύνθεσης του Έλληνα, ο οποίος έδωσε τον Υπέρ Πάντων Αγών στα Βουνά της Πίνδου, στεφόμενος τις δάφνες του Έπους του 40'. Σχετικώς μας διαφωτίζει ο Συναγωνιστής Δημήτριος Τζεμπετζής με το Β' Μέρος του σχετικού άρθρου του.

Τέλος, ο Συναγωνιστής Απόστολος Μπέλμπας, μας παρουσιάζει μία ενδελεχή μελέτη της καταγωγής ενός εκ των αρχαιότερων ελληνικών φύλων, των Αρκάδων, οι οποίοι ήταν και είναι πρωταγωνιστές της Ελληνικής Ιστορίας, έχοντας μεγάλη συμμετοχή στις κορυφογραμμές του Ελληνικού Έθνους, μία εκ των οποίων είναι ο μόνος σύγχρονος πραγματικός Εθνάρχης των Ελλήνων, ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης.

Το 2016 ξεκινά δυναμικά με ένα ακόμα τεύχος της Εθνικιστικής Ιδεολογικής Επιθεώρησης «Μαίανδρος», η οποία σταθερά θα θυμίζει στον Έλληνα Εθνικιστή ότι Ιδεολογία άνευ πολιτικού αγώνα είναι ένα γράμμα κενό, αλλά και πολιτικός αγώνας άνευ ιδεολογίας είναι πολιτικός καιροσκοπισμός. Η γνώση είναι το σπαθί του Πνεύματος και στους καιρούς του ζόφους απαιτείται Αγώνας και Μελέτη.

Ο Συμβολισμός της Δρακοκτονίας

και η Διαχρονικότητα του Αγίου Γεωργίου

Ένα αινιγματικό ον εμφανίζεται ακατάπαυστα μέσα στους αιώνες: ο Δράκος. Ήδη από τους κοσμογονικούς μύθους, δράκοι πολεμούν εναντίον των θεών, καθώς οι τελευταίοι προσπαθούν να επιβάλουν την Τάξη της Δημιουργίας μέσα στο Χάος.

ΤΟΥ *Γιώργου Μάστορα*

Από αυτές τις αρχέγονες εποχές οι δράκοι βρίσκονται συνεχώς στο προσκήνιο σαν εχθροί, αλλά και ως φίλοι (μερικές φορές) των ανθρώπων. Δεν λείπουν από την παράδοση σχεδόν κανενός Λαού. Μύθοι, θρύλοι, παραδόσεις, παραμύθια και λαϊκές αφηγήσεις γεμίζουν σελίδες με ιστορίες δράκων. Απέναντι στον δράκο βρίσκεται πάντοτε ο αντίπαλός του. Θεός ή Ήρωας, ένας Αντρειωμένος ή ένας Άγιος, που τον πολεμά. Έτσι, πάλι μέσα στους αιώνες, παράλληλα με την ύπαρξη των δράκων, ξετυλίγεται και ο μύθος του Δρακοκτόνου ήρωα. Πάρα πολλές εκδοχές με κεντρικό θέμα την διαμάχη του Ήρωα με τον δράκο έχουν φτάσει απ' όλες τις εποχές μέχρι και τις πρόσφατες. Ανεξάρτητα από το αν οι δράκοι είναι ένα προϊόν φαντασίας ή αποτέλεσαν κάποτε μια φυσική πραγματικότητα, αυτό το οποίο θα αναζητήσουμε ως το πιο ενδιαφέρον στοιχείο που συνοδεύει διαχρονικά την ύπαρξη του δράκου, καθώς και του Ήρωα που τον πολεμά, είναι ο συμβολισμός. Γιατί, πέρα απ' όλα τα άλλα, πίσω και απ' αυτόν τον αιώνιο μύθο, κρύβεται ένας πλούσιος συμβολισμός.

Στους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς δράκων και φιδιών εμφανίζονται αρκετές φορές ως συνώνυμα. Ο Όμηρος και ο Ησίοδος είναι από τους πρώτους που χρησιμοποιούν τις αναφορές σε δρακόμορφα όντα. Ο Ησίοδος περιγράφει το τέρας Χίμαιρα και τον Τυφώνα, σκληρό αντίπαλο του Δία, ως δράκους, ενώ στον Όμηρο βρίσκουμε τόσο την ύπαρξη δράκου, όσο και την διαμάχη αετού και δράκοντα-φιδιού. Ο περιηγητής Παυσανίας ονομάζει τα φίδια που επισκέφτηκαν τον νεογέννητο Ηρακλή ως δράκοντες, ενώ ο Αισχύλος στον Προμηθέα Δεσμώτη ονομάζει τις Γοργόνες που είχαν φίδια στο κεφάλι ως Δρακοντόμαλλες.

Θεοί και Ήρωες εναντίον των δράκων

Κάνοντας ένα ταξίδι στον χώρο και τον χρόνο μπορούμε να εξετάσουμε ορισμένες από τις εμφανίσεις του δράκου, καθώς και του αντιπάλου του, Θεού ή Ήρωα. Ο Δίας σαν νέος παγκόσμιος κυρίαρχος πρέπει να καταπολεμήσει τον τρομερό δράκο Τυφώνα. Η μάχη είναι τρομερή. Ο Τυφώνας, μάλιστα, κάποια στιγμή κατορθώνει να κόψει τα νεύρα από τα πόδια και τα χέρια του Δία και να τον ακινητοποιήσει. Όλοι οι Θεοί κινδυνεύουν από την τεράστια δύναμη του Τυφώνα. Όμως, με την βοήθεια του Ερμή, ο Δίας ξεφεύγει από την ακινησία, ανακτώντας τις δυνάμεις του. Κυνηγά ξανά τον δρακόμορφο γίγαντα με τους κεραυνούς του και στο τέλος τον καταπλακώνει ρίχνοντας πάνω του την Αίτνα. Στους ιερούς ύμνους των Αρχαίων Ελλήνων υμνείται ο Θεός Απόλλωνας ως Δρακοκτόνος. Στον ιερό του χώρο, στους Δελφούς, μια από τις πηγές, την Κασταλία, την φύλαγε μια δράκαινα, ένα θηλυκό φίδι. Το τέρας αυτό ονομαζόταν Δελφύνα και ο Απόλλωνας το σκότωσε με τα βέλη του. Επίσης, ο Απόλλωνας εξυμνείται για το πιο γνωστό του κατόρθωμα, την εξόντωση του δράκου Πύθωνα. Μάλιστα, όπως τα φίδια στην κούνια του Ηρακλή απείλησαν τον νεογέννητο Ήρωα, έτσι και στα δίδυμα αδέλφια Απόλλωνα και Άρτεμη είχε εμφανιστεί η απειλή του Πύθωνα. Όμως, τον δράκο του σκότους τον εξόντωσαν τα βέλη του Φωτεινού Θεού. Αλλά εκτός από τους Θεούς υπάρχουν και οι μάχες των ηρώων εναντίον των οφιόμορφων δράκων. Γιατί από όλους τους ανθρώπους οι Ήρωες ήταν αυτοί που εξομοιώθηκαν με τους Θεούς, πραγματώνοντας ανάλογα κατορθώματα. Ταξιδεύοντας, λοιπόν, στον κόσμο των Ελλήνων Ηρώων μπορούμε να δούμε κάποιες από τις αναρίθμητες δρακοκτονίες. Ο κατεξοχήν Ήρωας Ηρακλής αντιμετωπίζει ήδη από το λίκνο του τους δύο δράκοντες-φίδια, οι οποίοι τον απειλούσαν ως βρέφος χωρίς φόβο, τους άρπαξε στα χέρια του και τους έπνιξε. Αργότερα, ανάμεσα στους πρώτους άθλους του, αντιμετωπίζει την Λερναία Ύδρα, ένα τέρας λίγο-πολύ δρακόμορφο και πολυκέφαλο, το οποίο ζούσε στις λίμνες-βάλτους της Λέρνας. Ήταν γεννημένη από τον Τυφώνα, τον δράκο που είχε νικήσει ο Δίας στις κοσμογονικές του μάχες.

Εκτός, όμως, από την Λερναία Ύδρα ο Ηρακλής νίκησε και το φίδι-δράκο που φύλαγε τα χρυσά μήλα περιτυλιγμένο στο δέντρο του Κήπου των Εσπερίδων. Ακόμη, πολέμησε και νίκησε ποτάμιους δαίμονες, οι οποίοι συνήθως παριστάνονταν σαν τέρατα με μισό σώμα ανθρώπου και το άλλο μισό ερπετού. Έτσι νίκησε τον Λάδωνα και τον Αχελώο. Λέγεται ότι ο Λάδωνας ποταμός της Αρκαδίας παρουσιάζεται με την μορφή τεράστιου δράκου συστρεφόμενου, αν κοιταχτεί από την κορυφή του όρους απ' όπου φαίνεται όλο το μήκος του. Όμως, δεν τελειώνουν εδώ οι μάχες του Ηρακλή. Στις περιπέτειές του περικλείεται και η απελευθέρωση της Ησιόνης, η οποία δεμένη σε κάποια ακρογιαλιά περίμενε τον θάνατό της από έναν θαλάσσιο δράκοντα που θα την καταβρόχθιζε. Το κήτος αυτό ήταν σταλμένο από τον Ποσειδώνα, ο οποίος είχε εξοργιστεί εναντίον του βασιλιά της Τροίας Λαομέδοντα. Ο Ηρακλής, ζητώντας ως αντάλλαγμα τα περίφημα άλογα του βασιλιά(τα οποία στο τέλος δεν πήρε, καθώς ο Λαομέδοντας αθέτησε την υπόσχεσή του), πήγε στην παραλία και μόλις φάνηκε το κήτος του όρμησε. Το στόμα του ήταν τεράστιο. Τότε ο Ηρακλής μπήκε μέσα στο τέρας και με το σπαθί του κατάκοψε τα εντόσθια του κήτους. Όμως, και ένας άλλος διάσημος Ήρωας είχε σώσει μια κόρη από ένα θαλάσσιο ερπετό. Ήταν ο Περσέας, ο οποίος επιστρέφοντας από τον άθλο του αποκεφαλισμού της «δρακοντόμαλλης» Γοργόνας Μέδουσας, έφτασε στην σημερινή Αιθιοπία. Εκεί, ξαφνικά, αντίκρισε μια όμορφη κόρη, την Ανδρομέδα, δεμένη σ' έναν βράχο. Περίμενε κι αυτή τον θάνατό της από το τέρας το οποίο, σταλμένο από τον Ποσειδώνα, κατέστρεφε την Χώρα. Έτσι μ' αυτόν τον τρόπο θα εξιλέωνε τον Θεό. Για να εξοντώσει το τέρας ο Ήρωας ζήτησε την κοπέλα για γυναίκα του και ο πατέρας της Κηφέας δέχτηκε. Τότε ο Περσέας περίμενε το τέρας κι όταν αυτό φάνηκε το «πέτρωσε» δείχνοντάς του το κομμένο τρομερό κεφάλι της Μέδουσας. Η σωτηρία μιας κόρης από έναν δράκο επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά στους μύθους, φτάνοντας μέχρι τον ιπποτικό μύθο του Άη Γιώργη, τον οποίο θα δούμε παρακάτω. Ένας ακόμη μεγάλος Ήρωας, ο οποίος στις περιπέτειές του βρίσκεται αντιμέτωπος με δράκο, είναι ο Ιάσονας, ο αρχηγός της Αργοναυτικής εκστρατείας για την απόκτηση του χρυσόμαλλου δέρατος. Περιτυλιγμένος στο δέντρο όπου κρεμόταν το μυθικό δέρας, ένας ακοίμητος δράκος δεν άφηνε κανέναν να πλησιάσει. Όμως, ο Ορφέας με την λύρα του τον μάγεψε και τον κοίμισε. Στις Θηβαϊκές ιστορίες βρίσκουμε έναν κρηνοφύλακα δράκο. Όταν ο Κάδμος αποφάσισε να χτίσει την Θήβα, έστειλε να φέρουν νερό από μια πηγή, την Άρεια. Τότε, ένας δράκος, γέννημα του Θεού Άρη, έτρωγε τους απεσταλμένους του και εμπόδιζε την αποστολή νερού στην Θήβα. Ο Ήρωας Κάδμος πήγε ο ίδιος στην πηγή για να αντιμετωπίσει το τέρας. Με μια πέτρα θρυμμάτισε το κεφάλι του δράκου και παρέδωσε την πηγή ελεύθερη. Δίπλα από την πηγή έχτισε την Θήβα. Μάλιστα, έσπειρε τα δόντια του δράκου από τα οποία ξεφύτρωσαν τρομεροί πολεμιστές, οι περίφημοι «Σπαρτοί». Στις νεώτερες Ελληνικές ιστορίες δεν λείπει ο φόνος του δράκου από όποιον είχε ψυχή και έκανε ηρωικά κατορθώματα. Έτσι στον κύκλο των ακριτών, ο Διγενής Ακρίτας, ανάμεσα σ' άλλα κατορθώματα, εξοντώνει και έναν δράκο.

Ο συμβολισμός του δράκου

Τι κρύβει, όμως, αυτός ο διερχόμενος μέσα στους αιώνες μύθος του δράκου, με τις πολλές όψεις και τις συγκρούσεις του με τους Θεούς και τους Ήρωες; Είναι μια απλή ποιητική επινόηση των μυθογράφων, ή τελικά αντικατοπτρίζει μια πραγματικότητα; Γιατί φορτίζεται ακόμη και με αντιφατικές έννοιες και σημασίες; Αν ακολουθήσουμε στην προσπάθειά μας για τον αποσυμβολισμό του μύθου τα λεγόμενα κλειδιά ερμηνείας, ίσως βρούμε ότι κρύβονται αλήθειες που μπορούν να μας βοηθήσουν στην ζωή μας. Στο κοσμολογικό κοσμογονικό κλειδί οι μάχες στον ουρανό ανάμεσα στους Θεούς και τους δράκους συμβολίζουν την μάχη που έκαναν οι δυνάμεις του Φωτός για να βάλουν σε τάξη το σύμπαν και να κατανικήσουν το σκότος και την σύγχυση που επέβαλλε το πρωταρχικό χάος και η Ύλη. Κοσμολογικά, λοιπόν, όλοι οι δράκοι και οι όφεις που νικήθηκαν από τους φονείς τους είναι, στην προέλευσή τους, οι ταραχώδεις συγχυσμένες αρχές στο χάος, που μπαίνουν σε τάξη από τους ηλιακούς Θεούς ή δημιουργικές δυνάμεις, που λειτουργούν σε επίπεδο μακρόκοσμου. Αργότερα, στο επίπεδο του μικρόκοσμου, ο άνθρωπος, ως δημιουργός του δικού του τώρα κόσμου, θα πρέπει να αντιμετωπίσει τους δράκους ως σύμβολα των αντίθετων χθόνιων, αρνητικών δυνάμεων που αντιστέκονται στην δημιουργία της τάξης. Ο Ήρωας πρέπει να μεταλλάξει τον αρνητικό χαρακτήρα αυτών των δυνάμεων για το καλό του Λαού του. Γι' αυτό, άλλωστε, εμφανίζεται να απελευθερώνει πηγές ή θησαυρούς, να αποκτά τις δυνάμεις του δράκου, τις οποίες χρησιμοποιεί μετά, και να σπέρνει τα δόντια του στην περιοχή. Εκεί, όμως, που κατ' εξοχήν βρίσκουμε την εφαρμογή του μύθου του δράκου είναι στο ψυχολογικό και αλχημικό κλειδί ερμηνείας. Αντιπροσωπεύει, δηλαδή, ο δράκος τις

σκιές και τους φόβους κάθε είδους που φωλιάζουν μέσα στις «ψυχολογικές σπηλιές» και δεν αφήνουν τον άνθρωπο να πιει από τα καθαρά νερά του αγνού νου, ούτε να φωτιστεί από το αγνό φως της διαισθητικής ψυχής, την οποία πολύ ποιητικά στους διάφορους μύθους συμβολίζει η κόρη. Γιατί ακριβώς αυτή η κόρη που απελευθερώνεται από τον Δρακοκτόνο Ήρωα είναι η ψυχή του, η οποία βρίσκεται αιχμάλωτη μέχρι να τελειώσουν οι περιπέτειές του και να παντρευτεί την κόρη-βασιλοπούλα. Στο αλχημικό κλειδί, αυτή η διαδικασία συμβολίζει τις διάφορες φάσεις του αλχημικού έργου. Της πνευματικής μετάλλαξης και τελείωσης, δηλαδή, και όχι της αναζήτησης του φυσικού χρυσού. Έτσι, το χρυσόμαλλο δέρας δεν είναι παρά το χρυσό ένδυμα της αύρας, του εξαγνισμένου φυσικού φορέα που κατακτά ο Ήρωας. Ο δράκος ζει μέσα στο τέλμα-βάλτο όπου σαπίζουν όλοι όσοι καρφώνουν τα ενδιαφέροντά τους στην ύλη. Οι αναθυμιάσεις είναι η δηλητηριώδης πνοή του δράκου. Οι μάχες του με τον Ήρωα είναι οι διαδοχικές ενώσεις και οι διαχωρισμοί των υλικών στο αλχημικό έργο, μέχρι να φτάσει η κάθαρση με τον φόνο του δράκου. Στο θρησκευτικό κλειδί, στις μάχες των Θεοτήτων με τον δράκο, βρίσκουμε την διαδοχή των διαφόρων δυναστειών Θεών προσωποποιήσεων των δυνάμεων της φύσης που μάχονται τους προηγούμενους. Έτσι, η ηλιακή Ολυμπιακή δυναστεία, με αρχηγό τον Δία, πρέπει να πολεμήσει τον δράκο Τυφώνα, ο οποίος μετατρέπεται σε σύμβολο του σκότους. Όταν ο άνθρωπος-θύμα των ελαττωμάτων και των σκιών του υποσυνείδητου σταθεί όρθιος και αρχίσει να βαδίζει τον δρόμο της αναζήτησης του αληθινού εαυτού του, τότε μπαίνει στην ατραπό της Μύησης. Και είναι στον μυητικό συμβολισμό όπου θα βρούμε πάλι τον άνθρωπο πρωταγωνιστή του φόνου του δράκου. Η Δρακοκτονία, σε μια από τις ερμηνείες της, σημαίνει και αναφέρεται σ' εκείνους τους φοβερούς αγώνες που περιμένουν τον υποψήφιο για μύηση, ανάμεσα στον εαυτό του και στα προσωποποιημένα ανθρώπινα πάθη-λάθη του, που ο εσωτερικά φωτισμένος άνθρωπος πρέπει να φονεύσει, γινόμενος με αυτόν τον τρόπο ένας Γιος της Σοφίας και της Αθανασίας.

Η Διαχρονικότητα του Αγίου Γεωργίου

Στην Χριστιανική παράδοση επιβιώνει ο μύθος του Δρακοκτόνου Ήρωα με την μορφή του Ιππότη-Αγίου, Αγίου Γεωργίου ή Άη-Γιώργη, όπως αναφέρεται από τον Λαό. Γόνος πλούσιας και αριστοκρατικής οικογένειας από την Καππαδοκία της Μικράς Ασίας (ο πατέρας του Γερόντιος, ήταν Έλληνας συγκλητικός και στρατηλάτης, κατά την διάρκεια της θητείας του αυτοκράτορα Διοκλητιανού), ο Άγιος Γεώργιος ήταν Αξιωματικός του Ρωμαϊκού Στρατού, στον οποίο κατατάχθηκε από μικρή ηλικία και ως Στρατιωτικός διακρίθηκε για την τόλμη και τον ηρωισμό του. Ως Τροπαιοφόρος (Στρατιωτικός) Άγιος και Ελευθερωτής συγκεντρώνει πολλές θαυμάσιες διηγήσεις και παραδόσεις, από τις οποίες η σπουδαιότερη είναι αυτή που μιλάει για την εξόντωση ενός φοβερού δράκου και την σωτηρία της πριγκίπισσας που απειλούνταν απ' αυτόν. Ο δράκος φυλούσε το νερό μιας πηγής κοντά στην Σιλήνα της Λιβύης και το άφηνε να τρέχει μόνον όταν έβρισκε κάποιον άνθρωπο να φάει. Οι κάτοικοι της περιοχής όριζαν με κλήρο το θύμα του δράκου. Ολόκληροι Στρατοί είχαν αντιταχθεί

Ο Ήρωας πρέπει να μεταλλάξει τον αρνητικό χαρακτήρα αυτών των δυνάμεων για το καλό του Λαού του. Γι' αυτό, άλλωστε, εμφανίζεται να απελευθερώνει πηγές ή θησαυρούς, να αποκτά τις δυνάμεις του δράκου

στον δράκο αυτόν, χωρίς όμως αποτέλεσμα. Ο κλήρος έφερε και την σειρά της πριγκίπισσας, την οποία έσωσε ο Άγιος Γεώργιος φονεύοντας τον δράκο. Καβάλα στο άλογό του, ο Άη Γιώργης, ακοντίζει τον δράκο, σώζει την πριγκίπισσα και γίνεται ένας από τους πιο αγαπητούς Αγίους του Χριστιανισμού. Ορισμένοι ιστορικοί και συγγραφείς έχουν επισημάνει ότι πολλές σκηνές του μύθου της σφαγής του δράκου από τον Άγιο Γεώργιο για να σώσει την πριγκίπισσα αντιστοιχούν στην δολοφονία του θαλάσσιου δράκου από τον Περσέα για να σώσει με την σειρά του την Ανδρομέδα, αλλά και στην εξόντωση του δράκου Πύθωνα από τον Απόλλωνα. Από τον Μεσαίωνα, η ιστορία της ζωής και της δράσης του Αγίου Γεωργίου, τόσο ως πιθανολογούμενο γεγονός όσο και ως αιώνιος θρύλος, άρχισε να συμβολίζει την νίκη του καλού εναντίον του κακού, και να γίνεται μέρος της χριστιανικής παράδοσης κάθε τόπου, με εορτές αφιερωμένες σε εκείνον, ενώ έχει ευρέως εκπροσωπηθεί στην χριστιανι-

κή τέχνη με πολλούς τρόπους και μορφές, σε αγιογραφίες, έργα ζωγραφικής, γλυπτά, δια μέσου των αιώνων, με τον ίδιο να έχει γίνει αποδέκτης πολλών προσευχών. Ο Άγιος Γεώργιος ο Τροπαιοφόρος που σκοτώνει τον δράκο έγινε μια από τις πιο δημοφιλείς εικόνες στην Ορθόδοξη αγιογραφία. Στο όνομα του θα ορκίζονται οι Ιππότες, οι οποίοι στην εποχή του Μεσαίωνα θα δώσουν την μάχη για έναν καλύτερο και δικαιότερο κόσμο. Στον Ιπποτικό μύθο των συνεχιστών του Αγίου Γεωργίου το άλογο που ελέγχει και ιππεύει ο Ιππότης συμβολίζει τον σύμμαχό του στην προσπάθειά του να νικήσει την σκιά του που καθρεπτίζεται στην σκοτεινή και απαίσια μορφή του δράκου. Ο δράκος, δηλαδή, είναι μια προβολή της αρνητικής πλευράς του εαυτού του Ανθρώπου, ο οποίος πρέπει να βρει το θάρρος και να τον εξοντώσει. Ο δράκος συμβολίζει την τελική δοκιμασία του Ιππότη, που πειράζεται «υπό του δράκοντος», και πρέπει να αποδείξει την αγνότητα της ψυχής του και την δύναμη των αρετών του, μιας και τα όπλα, τα οποία επίσης κατακτούν οι ήρωες συμβολίζουν τις ανώτερες ηθικές δυνάμεις, τις αρετές του ήρωα. Για τους Συνειδητοποιημένους Λευκούς Εθνικιστές ο Άγιος Γεώργιος αποτελεί κάτι πολύ παραπάνω από έναν απλό Άγιο της Χριστιανοσύνης. Στο πρόσωπο και τα έργα του ενσωματώνεται ό,τι είναι Άξιο, Καλό και Ευτυχές για τον Λευκό Άνθρωπο. Όταν βλέπει την αδικία στον κόσμο, ξέρει ότι καλείται να την διορθώσει. Εκφράζει τους ιδεολόγους εκείνους που έχουν το θάρρος και το σθένος να τραβήξουν τα πάνδεινα για τα όσα ενστερνίζονται και είναι έτοιμοι ακόμη και την ζωή τους να δώσουν για την επικράτηση της Αλήθειας και του Δικαίου. Στον σύγχρονο κόσμο όπου δεν υπάρχουν Αληθινές Αξίες, παρά μόνο το κέρδος, δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι ο Άγιος Γεώργιος έχει πάψει να αποτελεί πρότυπο συμπεριφοράς για τους νέους λευκούς άνδρες του χριστιανικού κόσμου. Από τους οπαδούς του εθνομηδενισμού, της παγκοσμιοποίησης και του πολυπολιτισμού θεωρείται ως ένα επικίνδυνο πρότυπο καθώς ο Άγιος Γεώργιος είναι το αρχέτυπο του Λευκού Άνδρα. Πατριώτης, Γενναίος, Ιπποτικός, Κύριος, Ευγενικός.

Οι Μύθοι και οι Θρύλοι που έχουν ξεφυτρώσει γύρω από το όνομα και την ιδιότητά του είναι μια απόδειξη για την δύναμη του χαρακτήρα του. Είναι ένας Πανευρωπαϊκός Ήρωας, που εμφανίζεται όπου οι Λευκοί έχουν εγκατασταθεί και συμβολίζει τον Άνθρωπο που αγωνίζεται κατά του δράκου (κακό) για να σώσει την πριγκίπισσα (Αξίες), ως ένα σαφές μήνυμα του προσδιορισμού της προσωπικότητάς του. Μέσα, λοιπόν, σε κάθε αποφασισμένο Λευκό Άνθρωπο κρύβεται ένας Άγιος Γεώργιος, ο οποίος, κάποια στιγμή, θα πρέπει να δώσει την μεγάλη μάχη με την ερπετόμορφη σκιά του, για να γίνει φως και να απελευθερώσει την κόρη-ψυχή του. Έτσι, θα κατακτήσει τους θησαυρούς της εσωτερικής γνώσης που φυλάγει ο μεγάλος Δοκιμαστής των Αρετών, ο Δράκος.

Έχοντας, μάλιστα, υπ' όψιν την ιδιαίτερη σύνδεση του Αγίου Γεωργίου με το Έθνος των Ελλήνων, ως προστάτη του Στρατού Ξηράς, δεν είναι δυνατόν να μην μας έρθει στον νου η γνωστή και αλάνθαστη (για το ευρύτερο πνεύμα της) διαχρονική λαϊκή ρήση: «Όπου υπάρχει ένας δράκος, εκεί γεννιέται κι ένας Άη Γιώργης για να τον σκοτώσει»!

Η Μουσική στην Αρχαία Ελλάδα

Το “πως” γεννήθηκε η μουσική είναι ερώτημα αναπάντητο. Το “πως” ανακαλύφθηκε ανάγεται στη φύση. Ο άνθρωπος άρχισε να παρατηρεί το ίδιο του το σώμα, τους χτύπους της καρδιάς του και την αναπνοή του.

ΤΗΣ Εμμανουέλας Καρακιόζογλου

Αργότερα παρατήρησε ότι και στη φύση υπάρχει μια ρυθμικά καθορισμένη ροή, όπως η αλλαγή της ημέρας και των εποχών μέχρι και τις καιρικές συνθήκες.

Το “γιατί” της ύπαρξης της μουσικής, ανάγεται στο “γιατί” της ύπαρξης της τέχνης. Και αυτό πάλι ανάγεται στο μεταφυσικό πρόβλημα της φύσης του ανθρώπου, της διαφοράς του από τα άλλα όντα, το τι είναι “εγώ” και τι είναι “χρόνος”.

Το “που” γεννήθηκε η μουσική, φαίνεται ανά τους αιώνες, καθώς ακόμα και σήμερα ανατρέχουμε πίσω στην Αρχαία Ελλάδα για οδηγίες, διορθώσεις αλλά και για

έμπνευση από τα μοναδικά 12 αποσπάσματα που σώζονται από τότε.

«Όλες οι τέχνες φιλοδοξούν να συναντήσουν τη μουσική», αναφέρει ο Walter Pater. Η μουσική προϋποθέτει χρόνο, χώρο, διάρκεια, κίνηση, σιωπή, ήχο και όλα αυτά πειθαρχημένα.

«Εν ἀρχῇ ἦν ὁ Ρυθμός»

Hans Guido von Bülow

Στοιχεία δηλαδή που δεν αντιπροσωπεύουν καμία συγκεκριμένη μορφή στην φύση. Συνεπώς η μουσική είναι η πιο αφηρημένη μορφή τέχνης και για αυτό πήρε το όνομα της από τις Μούσες. Οι Μούσες ήταν εννέα και η κάθε μία αντιπροσώπευε πηγή έμπνεσης για κάθε διαφορετική τέχνη, όλες όμως μαζί λάτρευαν τη μουσική.

Στη μυθολογία μας, ο μεγαλύτερος μουσικός ήταν ο Ορφέας. Σχετικά με τη μουσική του παραδίδονται πολλές μαρτυρίες: τα άγρια ζώα ημέρωναν και στέκονταν ακίνητα, όταν ο Ορφέας έπαιζε τη λύρα ή την κιθάρα του, τα ψάρια πηδούσαν έξω από το νερό και τα πουλιά μαζεύονταν γύρω του, ακόμη και τα δέντρα και οι πέτρες μετακινούνταν στο άκουσμα του τραγουδιού του. Του απέδωσαν την τελειοποίηση της λύρας, στην οποία πρόσθεσε δύο ακόμη χορδές, ώστε το σύνολο να συμβολίζει τις εννέα Μούσες. Έλαβε μέρος στην Αργοναυτική εκστρατεία, κατά την οποία με τη λύρα του έδινε τον ρυθμό στους κωπηλάτες, τους ξεκούραζε και τους ηρεμούσε. Το σημαντικότερο επεισόδιο από τη ζωή του ήταν η κάθοδος του στον Άδη ως μία προσπάθεια να φέρει πίσω στη ζωή τη συζυγό του Ευρυδίκη, η οποία πέθανε ξαφνικά απο δάγκωμα φιδιού. Ο Πλούτων και η Περσεφόνη, συγκινημένοι από τη μουσική του, συγκατένευσαν να ακολουθήσει η Ευριδίκη τον Ορφέα στον Επάνω Κόσμο, με τον όρο αυτός να μη γυρίσει να την κοιτάξει πριν αντικρύσουν το φως του ήλιου. Ο Ορφέας όμως δεν άντεξε και γύρισε να τη δει. Έτσι η Ευρυδίκη ξαναγύρισε για πάντα στον κόσμο των σκιών παρ'όλες τις προσπάθειες του Ορφέα να την ξαναποκτήσει. Η ρομαντική ιστορία του Ορφέα και της Ευριδίκης έδωσε τις βάσεις στη Δυτική μουσική, ως το πρώτο έργο Όπερας, δηλαδή της αρχαιοελληνικής "Μονωδίας".

Οι χοροί
των νεράιδων
είναι θαυμάσιοι
και στήνονται
στις όχθες βαθέων ποταμιών,
στα φαράγγια
και στις ακροποταμιές.

Παρ'όλο που η μουσική ήταν αναπόσπαστο κομμάτι των Αρχαίων Ελλήνων, δεν ήταν όλη η μουσική για όλους. Πιο συγκεκριμένα, οι Θεοί της μουσικής ήταν ο Διόνυσος και ο Απόλλωνας. Το κάθε είδος αφιερωμένο στον αντίστοιχο Θεό και με αντίστοιχη θεματολογία. Έτσι, προκύπτουν δύο είδη μουσικής: η Διονυσιακή μουσική και η Απολλώνια μουσική.

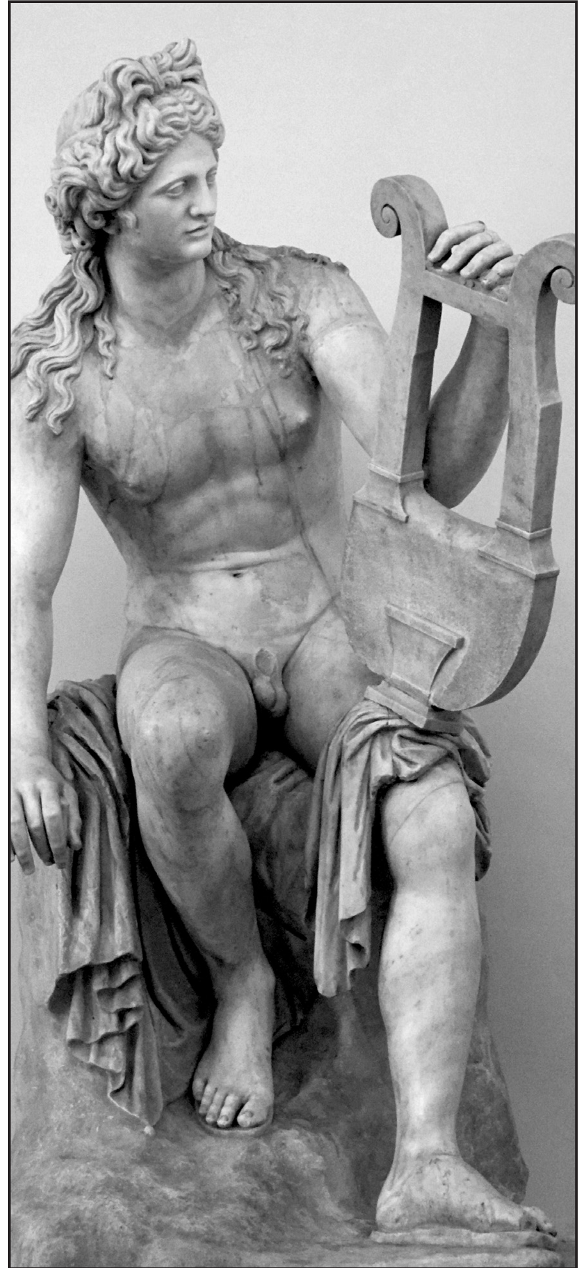
Η Διονυσιακή μουσική ήταν η κοσμική μουσική της εποχής. Είχε βασικό όργανο τον αυλό και το

χαρακτηριστικό γνώρισμα της ήταν κάτι σαν εκστατικό παραλήρημα που κυρίευε τους πιστούς του Διονύσου. Με θύρσους και λαμπάδες ακολουθούσαν τον αόρατο Θεό και οδηγό τους, ψάλλοντας θρησκευτικούς ύμνους, χορεύοντας ξέφρενα και βγάζοντας άγριες κραυγές. Έτσι, με τη δύναμη του ξέφρενου χορού, την ομαδική υποβολή και την υστερία, γινόταν διαχωρισμός της ψυχής από το σώμα και η ένωσή της με το θείο. Η Διονυσιακή έκσταση πραγματώνει την πλήρη αλλοτρίωση της προσωπικότητας: «το εκτός εαυτού». Η Διονυσιακή μουσική ήταν "απαγορευμένη" για τους νέους καθώς προκαλούσε έξαψη και ανισσοροπία στον ψυχισμό.

Η Απολλώνια μουσική είχε μια πιο μυσταγωγική παρουσία. Είχε βασικό όργανο τη λύρα και είχε σκοπό να εμπνέει και να γαληνεύει το πνεύμα. Ο Υπερβόρειος Απόλλων θα έφευγε κάθε φθινόπωρο στη μυθική χώρα των Υπερβορείων με το ιπτάμενο άρμα του, οδηγούμενο από κύκνους και θα επέστρεφε πάλι στους Δελφούς κάθε άνοιξη για την εαρινή ισημερία. Στο τέλος του φθινοπώρου, όταν ο Θεός ήταν έτοιμος να φύγει για την μακρινή χώρα, έψελναν ύμνους που είχαν θλιμμένο τόνο. Τραγουδούσαν την αποδημία του Απόλλωνα στην Υπερβορεία. Την άνοιξη τραγουδούσαν κλητικούς ύμνους, δηλαδή καλούσαν το Θεό να επιστρέψει από την πολύμηνη απουσία του και γιόρταζαν την επιδημία του θεού. Αυτοί οι ύμνοι είχαν θρησκευτικό χαρακτήρα με βασικό σκοπό την ανύψωση της ψυχής.

Για του αρχαίους Έλληνες η μουσική άπτονταν τόσο της θεωρίας, όσο και της πράξης. Αν και αυτά τα δύο διατέμνονται, πολλά από τα σωζόμενα κείμενα των αρχαίων Ελλήνων αφορούν την ελληνική αντίληψη περί του σύμπαντος.

Το γεγονός αυτό φαίνεται ξεκάθαρα από τη θέση της θεωρίας περί της αρμονίας των σφαιρών στην ελληνική μουσική σκέψη, θεωρίας που συνδέεται με τους Πυθαγόρειους και έχει ασκήσει τεράστια επιρροή στη φιλοσοφία του Πλάτωνα.

Ο Πυθαγόρας ο Σάμιος, αυτός ο φιλόσοφος, μαθηματικός, γεωμέτρης και μουσικός, ανακάλυπτε τις αρμονικές σχέσεις των αριθμών στη μουσική και βάσει αυτών ερμήνευε τον Σύμπαντα Κόσμο. Η μουσική για τους Πυθαγόρειους ήταν πάνω από όλα μαθηματικά. Η ουσία της ήταν οι αριθμοί και η ομορφιά της, η έκφραση των αρμονικών σχέσεων των αριθμών, «τοὺς ἐν τοῖς ἀριθμοῖς ἁρμονικοὺς λόγους ἐννοῶν καὶ τὸ ἐν αὐτοῖς ἀκουστὸν ἀκούειν ἔλεγε τῆς ἁρμονίας». Η μουσική ήταν ακόμα η εικόνα της ουράνιας αρμονίας. Οι αρμονικές σχέσεις των αριθμών μεταφέρονταν στους πλανήτες. Οι πλανήτες καθώς περιστρέφονται παράγουν διάφορους μουσικούς ήχους, «αρμονία των σφαιρών», που δεν τους ακούμε: «Εστίν ουν η ουσία των πραγμάτων αρμονία και αριθμός σφαιρών στρεφομένων». Πρόκειται, στην ουσία, για απόπειρα περιγραφής της δομής και της λειτουργίας του σύμπαντος μέσω των μαθηματικών αρχών που διέπουν τους κανόνες της μουσικής αρμονίας. Καταλήγοντας στο συμπέρασμα

πως τα ουράνια σώματα ή ορθά, οι τροχιές τους, ταυτίζονται με τις νότες της μουσικής. Κάτι που έχει επαληθευθεί από σύγχρονους επιστήμονες, ότι δηλαδή συγκεκριμένες νότες αποδίδουν συγκεκριμένα γεωμετρικά σχήματα – στερεά.

Οι ηθικές ιδιότητες και συνέπειες της αρχαίας ελληνικής μουσικής διατυπώθηκαν κυρίως απο τον Αριστοτέλη και τον Πλάτων. Το πως επενεργεί η μουσική στην θέληση και άρα στον χαρακτήρα των ανθρώπων εξηγήθηκε απο τον Αριστοτέλη με το «Δόγμα της Μίμησης». Η μουσική δηλαδή, μιμείται και αναπαριστά ευθέως την κατάσταση της ψυχής – ευγένεια, θυμό, θάρρος και άλλες ιδιότητες. Έτσι όταν κάποιος ακούει μουσική που μιμείται ένα συγκεκριμένο πάθος, εμποτίζεται με το πάθος αυτό. Και αν ακούει συνέχεια αυτό το είδος μουσικής, ολόκληρος ο χαρακτήρας του θα διαμορφωθεί ανάλογα.

«Νοῦς ὑγιής ἐν σώματι ὑγιεῖ»: Δεν θα μπορούσε να υπάρξει πιο αντιπροσωπευτική φράση να

εκφράζει την «Θεωρία του Ήθους», όπου και ο Πλάτων και ο Αριστοτέλης συμφωνούν ότι για να διαμορφωθεί ένας σωστός χαρακτήρας είναι απαραίτητο ένα σύστημα δημόσιας εκπαίδευσης στο οποίο δύο βασικά στοιχεία θα είναι η μουσική και η γυμναστική. Το ένα για την άσκηση της ψυχής και το άλλο για την άσκηση του σώματος.

«Το σώμα είναι ο ναός της ψυχής», αναφέρει στην "Πολιτεία" του ο Πλάτων (380 π.Χ.) και επιμένει στην ανάγκη της ισσοροπίας των δύο αυτών στοιχείων εκπαίδευσης. Επειδή ο άνθρωπος αντιμετωπίζεται ως ενιαία ψυχοσωματική και πνευματική οντότητα η σύζευξη της μουσικής με τη γυμναστική θα συμβάλλει στην υποταγή του σωματικού στοιχείου στο πνευματικό. Το σώμα θα αγγίξει την ψυχή. Η μεν γυμναστική θα επηρεάσει το πνευματικό τμήμα της ψυχής, ενώ η μουσική θα καλλιεργήσει το λογικό ή φιλοσοφικό της τμήμα. Μουσική και γυμναστική θα εναρμονίσουν τη λογική και το πνεύμα κι αυτές την επιθυμία, ώστε η αρμονία των τριών αρχών της ψυχής και η αρμονία ψυχής και σώματος να οφείλονται στην ηθική επίδραση των δυο σημαντικών βαθμίδων της εκπαίδευσης. Οποιαδήποτε υπερβολή μπορεί να οδηγήσει στη σκληρότητα ή μαλθακότητα. «Πάντως, ο αληθινός μουσικός είναι εκείνος που καταφέρνει να ενώσει τη γυμναστική και τη μουσική στις τέλειες αναλογίες τους και στη συνέχεια να τις προσφέρει με μέτρο, ως δώρο στην ψυχή», συμπληρώνει ο Πλάτων.

> Η μουσική μιμείται και αναπαριστά ευθέως την κατάσταση της ψυχής – ευγένεια, θυμό, θάρρος. Έτσι όταν κάποιος ακούει μουσική που μιμείται ένα συγκεκριμένο πάθος, εμποτίζεται με το πάθος αυτό.

Σύμφωνα με τον Πλάτωνα η γυμναστική είναι αδελφή της μουσικής. Για την επίτευξη της ψυχοσωματικής ανάπτυξης του ατόμου επιβάλλεται η σύμμετρη σωματική άσκηση και των δύο. Εξάλλου οι φύλακες έχουν απόλυτη ανάγκη από σωματική άσκηση, τέτοια που θα τους βοηθήσει να σταθούν ανάλογοι των περιστάσεων στο πολεμικό τους επάγγελμα και τις υποχρεώσεις τους. Η γυμναστική δεν αποτελεί αυτοσκοπό για να κερδίσουν τα μετάλλια και τη δόξα, αλλά για

να καλλιεργήσουν το θάρρος τους και να διαπλάσουν το πνεύμα τους. Υπερβολική γυμναστική θα οδηγούσε σε τραχύτητα και βιαιότητα, όπως και η υπερβολική μουσική θα έπλαθε ένα μαλθακό και υποταγμένο άτομο.

Έτσι, η πλατωνική γυμναστική συμβάλλει στην υποταγή του ανθρώπινου σώματος στο πνεύμα, στην καλλιέργεια καλού χαρακτήρα, στον εμβολιασμό της ψυχής με αυτοπειθαρχία, στη χαλιναγώγηση της «θυμοειδούς φύσης», στην προστασία από τη θηλυπρέπεια και τη μαλθακότητα αλλά και τη βαρβαρότητα και την αναισθησία. Η μουσική δρώντας ως αντιφάρμακο της σωματικής άσκησης, που παρέχει η γυμναστική, τους κάνει να αποκτούν ευρυθμία και οι διηγήσεις της ήθος μετρημένο.

Για τους προγόνους μας, η μουσική δεν είχε μόνο θεολογική υπόσταση, αλλά και άμεση σχέση με το σύμπαν και την καθημερινότητα, επιβεβαιώνοντας την φράση του Φρειδερίκου Νίτσε πως:

«Χωρίς μουσική, η ζωή θα ήταν ένα λάθος.»

Δεκεμβριανά 1944

Οι Ηττημένοι ζητούν να ξαναγράψουν την Ιστορία

Αυτή όμως στεφανώνει μόνον τους Νικητές

«...Γνωρίζετε καλώς το ιστορικόν μήνυμα του συντρόφου Στάλιν διά τον Δεκέμβριον 1944, το οποίον μας παρεκίνησε να κηρύξωμεν την λαϊκήν εξέγερσιν με τα γνωστά και τραγικά αποτελέσματα, άτινα μας ωδήγησαν εις Βάρκιζαν και άτινα οφείλονται εις το γεγονός ότι, όταν απευθύνθημεν διά βοήθειαν προς την Μόσχαν, ο σύντροφος Στάλιν, λησμονώντας υποσχέσεις του, ωμίλησε περί διπλωματικών υποχρεώσεων...»

(Από την επιστολή του Μάρκου Βαφειάδη προς τον Νίκο Ζαχαριάδη – Νοέμβριος 1948)

ΤΗΣ Κορίνας Πενέση

Οι τριάντα τρεις ημέρες του 1944 οι οποίες καταχωρήθηκαν στη σύγχρονη Ελληνική Ιστορία με την κωδική ονομασία: «Δεκεμβριανά», στοίχισαν πολύ στην ψυχή του Έλληνα, πήγαν την Ελλάδα δεκαετίες πίσω, στοίχισε σε αίμα Ελλήνων που χύθηκε άδικα.

Αυτές οι τριάντα τρεις ημέρες κρύβουν πολλά εγκλήματα, πολλές αυθαιρεσίες και αντίστοιχα πολλές τραγωδίες. Τότε, με ένα σύνθημα και μια διαταγή, ξεκίνησε ένας άγριος ανελέητος πόλεμος, που εσφαλμένα σήμερα χαρακτηρίζουν ως "εμφύλιο". Έναν πόλεμο, που σύντομα, εξελίχθηκε ως συμμοριτοπόλεμος εγκληματικών και ανθελληνικών κομμουνιστικών στοιχείων, εναντίον των πατριωτών Ελλήνων, της συντεταγμένης Πολιτείας και του Ελληνικού Στρατού. Σε κάθε περίπτωση όμως, τα γεγονότα η ιστορία τα κατέγραψε ως μια εθνική κατάρα, η οποία συνεχίστηκε για πολλά χρόνια...

Τόνοι μελάνης έχουν χυθεί γι αυτά τα γεγονότα, ενώ οι απόψεις των διαφόρων πλευρών ήταν πάντα εκ διαμέτρου αντίθετες.

Οι κομμουνιστές αν και νικημένοι σε όλα τα επίπεδα προβολής και ερμηνείας της Ιστορίας, ΔΕΝ δέχονται καμία άλλη φωνή, ενώ προσπαθούν ακόμη και σήμερα να ξαναγράψουν την Ιστορία προς όφελος τους. Κανείς τους δεν έχει την παρρησία να πει, πως τα γεγονότα του Δεκεμβρίου 1944 υπήρξαν ένα από τα ολέθρια εγκλήματα του ΚΚΕ που ζημίωσαν την χώρα. Αυτή η αμετανόητη στάση, δείχνει πως – αν τους δινόταν η ευκαιρία - θα επαναλάμβαναν ακριβώς τα ίδια λάθη...

Τι συνέβη τον Δεκέμβριο του 1944; Γιατί μετά το Λίβανο και την Καζέρτα και ενώ όλα έδειχναν πως βαδίζαμε προς ομαλές και ειρηνικές εξελίξεις, αυτή η άγρια σύγκρουση, σε μία κρίσιμη στιγμή του Β΄Παγκοσμίου Πολέμου;

Η επίσημη εκδοχή της Αριστεράς υποστηρίζει ότι τα Δεκεμβριανά ήταν η «κορωνίδα», το «διαμάντι» της αντίστασης. Η περήφανη απάντηση του λαού στην ωμή βρετανική επέμβαση, στην προσπάθεια του βρετανικού ιμπεριαλισμού να αλυσοδέσει τη χώρα μας.

Κρισιμότατο σημείο αποτελούσε ο αφοπλισμός των ανταρτικών δυνάμεων. Η Αριστερά, όπως ήταν φυσικό αντιδρούσε, διότι ήξερε πολύ καλά πόσο πιο αποτελεσματική είναι η «κριτική των όπλων» από το «όπλο της κριτικής». Καταλάβαινε πως με την παράδοση των όπλων έχανε κάθε δυνατότητα να βάζει τη σφραγίδα της στις μελλοντικές εξελίξεις. Η εξουσία χανόταν οριστικά στα βάθη του ορίζοντα...

Ο Γ. Παπανδρέου επέμενε στον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ, δεν δεχόταν όμως την ταυτόχρονη διάλυση του Ιερού Λόχου και της Ορεινής Ταξιαρχίας, που επίμονα ζητούσε η Αριστερά. Έπειτα από κουραστικές διαπραγματεύσεις, την 27η Νοεμβρίου, η Εαμική παράταξη με τους υπουργούς Ζεύγο, Σβώλο και Πορφυρογένη πρότειναν ένα συμβιβαστικό σχέδιο: Να διατηρηθούν η Ορεινή Ταξιαρχία, ο Ιερός Λόχος και ένα τμήμα του ΕΔΕΣ και μία μονάδα του ΕΛΑΣ ίση σε αριθμό και δύναμη πυρός με το άθροισμα και των τριών αυτών σωμάτων.

Ο Παπανδρέου συμφώνησε αμέσως και κάλεσε

> Η στάση όμως του ΚΚΕ είχε αποφασιστεί πολύ καιρό πριν. Την 1η Δεκεμβρίου 1944 ο Γ. Σιάντος ανασυγκρότησε την κεντρική επιτροπή του ΕΛΑΣ και άρχισε να εκδίδει διαταγές και οδηγίες για την ένοπλη δράση του ΕΛΑΣ κατά της κυβερνήσεως

Το Περιστέρι απέραντο σφαγείο των προδοτών του ΚΚΕ

μάλιστα για την επομένη το υπουργικό συμβούλιο προκειμένου να υπογραφεί η συμφωνία. Και ενώ όλα έδειχναν πως η κρίση εκτονώνεται, σημειώνεται δραματική υποτροπή. Ο Ζεύγος, αφού πρώτα παρακάλεσε να ματαιωθεί η σύγκληση του υπουργικού συμβουλίου, παρουσιάσθηκε στον Γ. Παπανδρέου και, ανακαλώντας την πρόταση που ο ίδιος είχε κάνει, απαίτησε ματαίωση του αφοπλισμού του Ε.Λ.Α.Σ. και άμεση διάλυση της Ορεινής Ταξιαρχίας και του Ιερού Λόχου!

Ο πρωθυπουργός του δήλωσε κατάπληκτος ότι πρόκειται περί πλήρους υπαναχωρήσεως και πως η Κυβέρνηση δεν γίνεται να αποδεχθεί τους νέους όρους. Ο Ζεύγος σε έξαλλη κατάσταση έφυγε χωρίς καν να τον χαιρετήσει.

Και κάπως έτσι, ας δούμε πώς φθάσαμε στον Β΄ Γύρο του «Κόμματος του Εγκλήματος και της Προδοσίας», όπως πολύ εύστοχα το είχε χαρακτηρίσει ο Γεώργιος Παπανδρέου (και ας ήταν ο μόνος πρωθυπουργός που είχε στην κυβέρνησή του κομμουνιστές υπουργούς)...

Ιδού τι έγραφε στο βιβλίο του «Η πολιτική στελεχών του Κ.Κ.Ε.» ο Βασίλης Μπαρτζώτας, ένας εκ των κορυφαίων στελεχών του: «Το Α΄ Σώμα Στρατού του ΕΛΑΣ είχε επεξεργαστεί δύο φορές το σχέδιο για την κατάληψη της εξουσίας το φθινόπωρον του 1943 και την άνοιξη του 1944. Στην Κ.Ο.Α. (Κομμουνιστική Οργάνωση Αθήνας) μπήκε από τις αρχές Αυγούστου 1944 πρακτικά

το ζήτημα της εξουσίας και δώσαμε γνώμη όλα τα στελέχη του Κόμματος στον ΕΛΑΣ. Η επιτροπή πόλης της Κ.Ο.Α. αποφάσισε, στις αρχές του Σεπτέμβρη 1944, την ένοπλη εξέγερση».

Οι φαιδρότητες, λοιπόν, περί υποκινήσεως των Δεκεμβριανών από τους Βρετανούς ανήκουν στον χώρο της γελοιότητος και σίγουρα τροφοδοτούν με άφθονο νερό τον μύλο της κομμουνιστικής παραφιλολογίας.

Η Κεντρική Επιτροπή του Ε.Α.Μ., συνέρχεται την 30η Νοεμβρίου λαμβάνοντας την απόφαση «να χτυπηθούν με τους Εγγλέζους». Οι πάντες στην επιτροπή είναι σύμφωνοι και ουδείς διαχωρίζει, έστω και την τελευταία στιγμή, τη θέση του. Έπειτα από λίγο το δίδυμο Σιάντου – Παρτσαλίδη κομίζουν τελεσίγραφο στον Γ. Παπανδρέου, στο οποίο απαιτούν οπωσδήποτε την διάλυση της ΙΙΙ Ε.Ο.Τ. και του Ιερού Λόχου. Ο πρωθυπουργός τους επιδεικνύει τηλεγράφημα υπογεγραμμένο από τον Βρετανό πρωθυπουργό με το οποίο δεν αποδεχόταν τον αφοπλισμό. Εκείνοι αποχωρούν, ανέκφραστοι και βλοσυροί, αποφασισμένοι να μην υποχωρήσουν. Άλλωστε, γνώριζαν ήδη την εντολή του Στάλιν, την οποία παραθέτουμε στην αρχή αυτού του κειμένου.

Την επόμενη μέρα ο διοικητής των εν Ελλάδι συμμαχικών δυνάμεων και των νομίμων ελληνικών στρατιωτικών μονάδων, αντιστράτηγος Σκόμπι, με προκήρυξη προς τον ελληνικό λαό υπενθυμίζει την Συμφωνία της Καζέρτας, την οποία υπέγραψε και η ηγεσία του ΕΛΑΣ και γνωστοποιεί ότι θα πατάξει «πάσαν απόπειραν πραξικοπήματος ή άλλην βιαίαν ή αντισυνταγματικήν πράξην οποθενδήποτε προερχομένην».

«Πέρασε η ώρα των διαπραγματεύσεων», ωρύεται σε πρωτοσέλιδο ενυπόγραφο άρθρο του στις 2/12/1944 στον «Ριζοσπάστη» ο Γ. Ζεύγος, «και μόνον τα όπλα μπορούν να λύσουν τις διαφορές! Τώρα τον λόγον έχουν οι μπαρουτοκαπνισμένοι μαχητές του ΕΛΑΣ, οι οποίοι καλούνται να σαρώσουν την κυβέρνησιν του εμφυλίου πολέμου»!

Είναι στ΄ αλήθεια απορίας άξιο το πού είχαν μπαρουτοκαπνισθεί οι μαχητές... Μήπως πολεμώντας εναντίον του Ζέρβα και του Τσαούς- Αντών, μήπως σφάζοντας τον Ψαρρό και τους άνδρες του, ή μήπως πλημμυρίζοντας την Πελοπόννησο με δέκα χιλιάδες πτώματα; Μια φορά, μπαρούτι εναντίον των Γερμανών και ιδιαίτερα εναντίον των φίλων κι συνεργατών τους, των Βουλγά-

ρων, δεν είχαν χρησιμοποιήσει σε πραγματικές μάχες...
Την ίδια μέρα, παραιτούνται από την κυβέρνηση τα προερχόμενα από το ΕΑΜ μέλη της. Εκείνη με τη σειρά της αποφασίζει, σε έκτακτη συνεδρίαση, την διάλυση του συνόλου των ανταρτικών οργανώσεων, την παράδοση όπλων και πυρομαχικών στις νόμιμες αρχές και την πρόσκληση όλων ανεξαιρέτως των μονίμων αξιωματικών να προσέλθουν για ανάληψη υπηρεσίας στο υπουργείο Στρατιωτικών.
Το ΚΚΕ υιοθετεί επαναστατική θέση, χωρίς όμως να φαίνεται το ίδιο: Αναθέτει στις παραφυάδες του, τα Ε.Α.Μ και την Π.Ε.Ε.Α να καλέσουν τον λαό «σε πάνδημο συλλαλητήριο στο κέντρο της πρωτεύουσας» και τους εργάτες «σε γενική πανελλαδική απεργία» την 3η Δεκεμβρίου. Ξαναγυρίζουν οι εφιαλτικές ώρες και προβλέψεις που είχαν προηγηθεί της 5ης Αυγούστου 1936 που οδήγησαν στο σωτήριο καθεστώς Μεταξά. Η μόνη –τρομερή- διαφορά είναι ότι οι κομμουνιστές διέθεταν πάνω από 100.000 άνδρες.
Η κομμουνιστική ηγεσία είχε θέσει τον συνωμοτικό μηχανισμό της για να ανατρέψει τα πάντα και να μετατρέψει την Ελλάδα σε σταλινικό προτεκτοράτο.
Η τότε κυβέρνηση δεν ήταν δυνατόν να δεχθεί το συλλαλητήριο, γιατί έτσι θα ήταν σαν να συναινούσε στην κατάλυση του κράτους. Και δεν το δέχτηκε. Οι κομμουνιστές όπως ήταν φυσικό έγραψαν την απαγόρευση στα παλαιότερα των υποδημάτων τους. Είχε πια σημάνει η ώρα του δεύτερου γύρου τους, ο οποίος θα καταχωρηθεί στις μελανότερες σελίδες της ιστορίας της χώρας...
Το συλλαλητήριο της 3ης Δεκεμβρίου 1944 απετέλεσε την έναρξη των αιματηρών φάσεων που ακολούθησαν. Οι πάσης αποχρώσεως ερυθρού χρώματος μαρξιστές, αιώνιοι ψεύτες και βιαστές της αλήθειας, ισχυρίζονται ότι εξωθήθηκαν στο άθλιο Δεκεμβριανό κίνημα για πολλούς και διάφορους λόγους. Η στάση όμως του ΚΚΕ είχε αποφασιστεί πολύ καιρό πριν. Την 1η Δεκεμβρίου 1944 ο ιεραρχικά ανώτερος ηγέτης του ΚΚΕ Γ. Σιάντος ανασυγκρότησε την κεντρική επιτροπή του ΕΛΑΣ (Σιάντος, Μάντακας, Χατζημιχάλης) και άρχισε να εκδίδει διαταγές και οδηγίες για την ένοπλη δράση του ΕΛΑΣ κατά της κυβερνήσεως του Γ. Παπανδρέου και του Βρετανού στρατηγού Σκόμπυ. Η ανασυγκρότηση της Κ.Ε. του ΕΛΑΣ έγινε χωρίς τη σύμφωνη γνώμη όλη της ηγεσίας του ΕΑΜ και σήμαινε επανάσταση.
Την μοιραία Κυριακή, 3 Δεκεμβρίου λοιπόν, οι κομμουνιστές με ενόπλους επικεφαλής, προσέρχονται στις Στήλες του Ολυμπίου Διός, προχωρούν προς την πλατεία Συντάγματος, επιχειρούν να καταλάβουν την αστυνομική διεύθυνση, πυροβολούν κατά σκοπών αστυφυλάκων, αφο-

πλίζουν άλλους, εκσφενδονίζουν χειροβομβίδα κατά της πρωθυπουργικής κατοικίας, τραυματίζουν τον φρουρό, η αστυνομία αναγκάζεται να ανταποδώσει τα πυρά και κατά τις συμπλοκές σκοτώνονται έντεκα διαδηλωτές και ένας αστυνομικός, με τραυματίες αντίστοιχα εξήντα τρεις – και μ΄αυτόν τον τρόπο το Κ.Κ.Ε. εξασφαλίζει την επιθυμητή «εύλογη αφορμή»... Δεν επρόκειτο φυσικά να την αφήσει ανεκμετάλλευτη. Το πρωί της 4ης Δεκεμβρίου η αρθρογραφία του «Ριζοσπάστη» και οι τηλεβόες στις συνοικίες εξάπτουν τον φανατισμό και ξυπνούν αιμοδιψή πάθη.

Στον ευρύτερο χώρο της πρωτεύουσας βρίσκονταν ήδη 20.000 ελασίτες και κατευθύνονταν γοργά προς αυτήν άλλοι 15.000, όταν, την ίδια στιγμή, το σύνολο των εθνικών υπερασπιστικών δυνάμεων ανερχόταν σε 7.000. Την 5η Δεκεμβρίου πλήττονται με καταιγιστικά πυρά τα ξενοδοχεία «Μεγάλη Βρετανία» και «King George», τα Παλαιά Ανάκτορα, οι στρατώνες στο Γουδί, το Θησείο (όπου βρίσκονταν οι μαχητές της ομάδας «Χ»), και τα θρυλικά πλέον κτίρια του Συντάγματος Χωροφυλακής Μακρυγιάννη... Οι κομμουνιστές κατείχαν ήδη το σύνολο της πρωτεύουσας και του Πειραιά. Η Ελλάδα βρισκόταν στο χείλος του γκρεμού ή του τάφου. Την επιβίωσή της θα εξα-

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΤΟΥ ΑΝΟΣΙΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ

ΠΩΣ ΟΙ «ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΑΙ» ΕΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΑΝ ΤΑ ΒΡΕΦΗ

ΕΙΣ ΓΚΙΩΝΑΝ ΔΙΑ ΝΑ ΜΗ ΠΡΟΔΟΘΟΥΝ

ΤΟΥ ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΥ ΜΑΣ Κ. ΣΤ. ΖΩΤΟΥ

ΠΑΥΛΙΑΝΗ, 13.— Ἀπὸ τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Γραβιᾶς τὰ ἡρωϊκὰ ἀλλὰ κατασκονισμένα τζιπάκια τῆς 10ης Μεραρχίας μᾶς ἀνεβάζουν στὸν πρῶτο σταθμὸ τοῦ δύσκολου ταξιδιοῦ μας.

Εἶναι τὸ χωριὸ Γαρδικάκι. Δεξιὰ ὀρθώνεται ἡ Οἴτη κι' ἀριστερὰ ἡ Γκιώνα στὴν κορυφὴ τῆς ὁποίας στὶς 2 Μαΐου οἱ συμμορῖται ἔσφαξαν 44 παιδιὰ καὶ τὰ σκόρπισαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ στὶς χιονισμένες χαράδρες καὶ τὶς ρεματιές.

Ἐδῶ βρίσκει ἀκόμη κανεὶς τὴν ἀτμόσφαιρα τῶν σκληρῶν μαχῶν ποὺ διεξήχθησαν πρὸ ἡμερῶν μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐξόντωσιν τῶν ἀναρχικῶν. Διάφορα σημάδια, ζωντανὰ ἀκόμα, εἶναι σκόρπια παντοῦ. Ὁ στρατός μας κατέχει τὶς θέσεις τους. Τμήματα ἔχουν καταλάβει ἐπίκαιρα σημεῖα. Ἔχουν στηθῆ πολυβολεῖα. Στὸν ἀνώμαλο δρόμο ποὺ ἀνεβήκαμε καὶ ποὺ προχωρεῖ πρὸς τὸ χωριὸ Παύλιανη, ἔχουν ἐγκατασταθῆ κινητὰ φυλάκια. Ἀτέλειωτες σειρὲς μουλαριῶν φορτωμένα μὲ κάσες πυρομαχικῶν σκαρφαλώνουν στὶς ἀπόκρημνες πλαγιὲς τῶν βουνῶν γιὰ νὰ ἐφοδιάσουν τὰ προκεχωρημένα τμήματα ποὺ ψάχνουν τὰ ὑπολείμματα τῶν ὀρδῶν τοῦ Μάρκου.

Κάτω στὶς χαράδρες ὅπου τρέχει τὸ γρήγορο καὶ κατακάθαρο νερὸ καὶ σὲ μερικοὺς λόφους τὰ μικρὰ ἄσπρα καὶ καφὲ ἀντίσκηνα τῶν στρατιωτῶν μας ζωγραφίζουν ' πρόχειρη καὶ προσωρινὴ πολιτεία ποὺ ἔκαναν...

Ὁ ἐχθρὸς νικήθηκε. Ἐν τούτοις αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς τὸ παιγνίδι τοῦ θανάτου τελείωσε...

ΣΑΝ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΙ ΛΥΚΟΙ...

Ὑπολείμματα τοῦ «ἐνδόξου Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ», μιὰ δύναμις ἀπὸ 150 περίπου συμμορίτας, κρύβεται μεταξὺ Οἴτης καὶ Γκιώνας. Σὰν πεινασμένοι λύκοι, οἱ ἐρυθροὶ κακοῦργοι ἐνεδρεύουν. Δὲν πολεμοῦν πιά. Προσπαθοῦν νὰ σκοτώσουν γιὰ νὰ φανε. Ἀπὸ παντοῦ εἶναι περικυκλωμένοι. Ἡ διαμόρφωσις τοῦ ἐδάφους, δηλαδὴ οἱ γκρεμνοί, οἱ χαράδρες, τὸ ἄφθονο χιόνι ἀναβάλλουν γιὰ λίγο τὴν ὁριστική τους ἐξόντωσι.

Ἀπὸ τὸ Γαρδικάκι, ἀνάμεσα σὲ τοπεῖα ποὺ θυμίζουν τὰ πιὸ ὄμορφα σημεῖα τῆς Ἑλβετικῆς γῆς, ἀνεβαίνουμε γιὰ τὸ χωριὸ Παύλιανη.

Ὁ δρόμος εἶναι σωστὴ θάλασσα ἀπὸ λάσπη καὶ σκόνη. Ἐκεῖ μέσα τζὶπ καὶ ἄνθρωποι ἀνεβοκατεβαίνουν σ' ἕνα ἀκατανόητο ρυθμὸ ἐνῶ τὰ βαρειὰ φορτηγὰ τῆς προστατευτικῆς φρουρᾶς δυσκολεύονται νὰ προχωρήσουν.

Περνοῦμε ἕνα φυλάκιο, κι' ἔπειτα ἕνα ἄλλο κι' ὕστερα ἕνα τρίτο... Ξαφνικὰ δεξιά μας στὴν πλαγιὰ ἑνὸς βουνοῦ ποὺ φαίνεται σὰν νὰ κόπηκε στὴ μέση ἀπὸ μιὰ πελώρια μαχαιριά, ὀρθώνονται τὰ λίγα σπίτια τῆς Παύλιανης. Εἶναι ἡ ἕδρα τῆς Ταξιαρχίας. Ἦταν ὅμως πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες ἕδρα τῶν συμμοριτῶν.

Κάτοικοι δὲν ὑπάρχουν. Πολλοὺς πῆραν οἱ συμμορῖται φεύγοντες. Ἄλλοι εἶχαν κατορθώσει νὰ ξεφύγουν ἀπὸ πρίν. Σήμερα βλέπει κανεὶς στρατὸ καὶ μουλάρια. Πολυβόλα καὶ αὐτόματα...

Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἐδῶ στὴν Παύλιανη μᾶς δίδονται οἱ τελευταῖες πληροφορίες γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ στραγγάλισαν οἱ «ἀπελευθερωταί» γιὰ νὰ μὴ τοὺς προδώσουν. Ἕνας ἀξιωματικὸς καὶ μερικοὶ στρατιῶται ποὺ κατέβηκαν πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς Γκιώνας ὕστερα ἀπὸ πορεία 16 ὡρῶν μᾶς λένε πὼς ποτέ τους δὲν εἶδαν τέτοιο φρικτὸ θέαμα. Σὲ διάφορα σημεῖα ὅπου μὲ ἀφάνταστη δυσκολία φθάνει τὸ ἀνθρώπινο ποδάρι — τὸ μουλάρι δὲν ἀνεβαίνει στὶς περιοχὲς αὐτὲς — οἱ κομμουνισταὶ ἄφησαν, ἐδῶ κι' ἐκεῖ παιδιὰ στραγγαλισμένα τῶν ὁποίων εἶχαν βουλώσει τὰ στόματα μὲ κουρέλια γιὰ νὰ μὴ φωνάζουν. Σὲ περιοχὴ ποὺ ἔχει δυὸ μέτρα χιόνι τὰ μαῦρα κοράκια ἐπιτίθενται σήμερα γιὰ νὰ ἀποτελειώσουν τὸ ἔργο τῶν κόκκινων κορακιῶν ποὺ διάλεξαν ὑψ[illegible]τρο 2510 μέτρα γιὰ τὸ καινο[illegible]ο ἔγκλημά τους.

Ἀλλὰ [illegible]χρειασθῆ νὰ ποῦμε σὲ δεύτερο σημείωμα τί ἔγινε ἐκεῖ πάνω καὶ ὡς ποῦ φθάνει ὁ ἡρωϊσμὸς τοῦ Ἕλληνος στρατιώτου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΖΩΤΟΣ

ΙΡΗΣΙΣ

νὴ Δημοκρατία θέλει νάχουν οἱ πολίτες τὸ παραδάκι τους. Λογικὰ πράγματα.

Ἕνας «καπετάνιος» τοῦ βουνοῦ κοπιάζει δουλεύει, τρέχει, σκοτώνει ἀνθρώπους, τέλος πάντων ἐργάζεται. Ἔχει καὶ ἔξοδα ἡ δουλειά. Θὰ φιλοξενήση κι' ἕνα βουλευτή, ποὺ λέει ὁ λόγος. Θὰ τοῦ προσφέρη φρυγανιὲς καὶ μαρμελλάδα. Ἔχει ἔξοδα παραστάσεως. Κάτι πρέπει νὰ κερδίση κι' αὐτός... Βρίσκω, μάλιστα, ὅτι 500 λίρες εἶναι λίγες. Νάχης σκοτώσει τόσους νοικοκυραίους, νάχης λῃστέψει τόσα χωριά, τόσες ἐκκλησιές, τόσα μοναστήρια, τόσες στάνες καὶ νὰ μὴν ἔχης πιάσει δυὸ χιλιάδες λίρες ν' ἀγοράσης (ἅμα δοθῆ ἀμνηστία ") τρεῖς δημοκρατικὲς πολυκατοικίες κι' ἕνα αὐτοκίνητο... κοινωνικῆς δικαιοσύνης, τί μιζέρια !... Κι' ἔπειτα εἶδα ὅτι τὰ βουνὰ ἔχουν κι' ἄλλου εἴδους ἔξοδα. Εἰς τὴν νοτίαν περιοχὴν τῶν Ἀγράφων ἀνεκαλύφθησαν γυναικεῖα ἐσώρρουχα πολυτελείας. Δὲν ξέρω τί χρειάζονται αὐτὰ στά... νότια τῶν θεσσαλικῶν βουνῶν. Ἀλλὰ στοιχίζουν. Κι' ἕνας «καπετάνιος» καθὼς πρέπει ἀνάγκη νάχη δέκα παράδες νὰ ξοδέψη γιὰ τὴν ὑπασπίστριά του. Μιὰ ρὸμπ κομπιναιζὸν εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴν εὐόδωσι τοῦ δημοκρατικοῦ ἀγῶνος. Σὰν δὲν ντρέπονται...

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

ωτικὴ ἐξάρθρωσις τοῦ συμμοριακοῦ συγκροτήματος Γκιώνας καὶ ἡ πλήρης διάλυσις τῶν συγκροτημάτων Ρούμελης. Κατὰ τὴν πρώτην φάσιν τῆς μάχης ἀνευρέθησαν ἐπὶ τόπου 97 νεκροὶ καὶ συνελήφθησαν 117 μὲ ὅλον τὸν ὁπλισμόν των. Μεταξὺ τῶν νεκρῶν καὶ τῶν συλληφθέντων ὑπῆρχον καὶ πλεῖστα ἡγετικὰ στελέχη τοῦ Κ.Κ. καὶ πολλοὶ φανατικοὶ συμμορῖται.

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἡ μάχη συνεχίσθη διὰ τῆς συντριβῆς καὶ τῶν τελευταίων ὑπολειμμάτων τοῦ κυρίου ὄγκου. Ἐλάχιστοι μόνον κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν διαπεραιωθέντες πρὸς Καλλίδρομον. Καὶ ἐκ τούτων πλεῖστοι συνελήφθησαν ἢ ἐφονεύθησαν ὑπὸ ἄλλων τμημάτων.

Ἡ ἑπομένη, 4η Μαΐου, ἦτο ἡμέρα ἐξερευνήσεων τῆς περιοχῆς. Συνελήφθησαν ἀκόμη 12 αἰχμάλωτοι περιπλανώμενοι καὶ ἀνευρέθησαν 9 νεκροί.

Τοιουτοτρόπως ἔληξεν ἡ μάχη τῆς Γκιώνας, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὅτι ἔδωσε τὴν τελευταίαν φάσιν διὰ τῆς τελειωτικῆς ἐξοντώσεως τοῦ ὑπολει[illegible]έντος μεγάλου συμμοριακοῦ συγκροτήματος τῆς Ρούμελης.

Ἡ 10η Μεραρχία ὑπὸ τὴν ἀξίαν διοίκησίν της, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα λαβόντα μέρος ἐθνικὰ τμήματα δύνανται νὰ ὑπερηφανεύωνται διὰ τὴ μεγαλειώδη αὐτὴν νίκην τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ κατὰ τῶν λῃστοβουλγάρων.

Δ. ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΣ

σφάλιζαν οι ήρωες του Συντάγματος Χωροφυλακής Μακρυγιάννη...

Όσοι βρέθηκαν τον Δεκέμβριο του 1944 στην Αθήνα, θυμούνται με δέος και αποτροπιασμό τις τραγικές και εφιαλτικές στιγμές, τις οποίες έζησε η πρωτεύουσα την θλιβερή εκείνη περίοδο. Ακόμη δεν είχε αναπνεύσει καλά-καλά η Ελλάς, τον αέρα της ελευθερίας μετά την αποχώρηση του κατακτητή και νέος επίδοξος κατακτητής εμφανίσθηκε κατά πολύ σκληρότερος από τον απελθόντα. Κατά το διάστημα της εχθρικής κατοχής, ένοπλες ομάδες κομμουνιστών, με το πρόσχημα της εθνικής αντίστασης, έστρεψαν τα όπλα κατά της μόλις απελευθερωθείσας πατρίδος. Σκοπός τους ήταν να επιβάλλουν τον στυγνό ολοκληρωτισμό του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Με πρωτόγνωρη μανία, οι επίδοξοι δεσμοφύλακες του ελληνικού λαού μετέτρεψαν πολλές οδούς των Αθηνών σε σωρούς ερειπίων. Το Κόμμα του εγκλήματος και της προδοσίας επιδόθηκε σε πράξεις φρικτές, πριν από τα Δεκεμβριανά, κατά τη διάρκειά τους, αλλά και μετά. Άνθρωποι παντελώς αθώοι και ανύποπτοι εκτελέστηκαν, συχνά με τρόπο φρικιαστικό. Αναδείχθηκαν τα κακούργα φονικά ένστικτα των στελεχών του κόμματος, των συντρόφων του αιμοδιψή Κλάρα. Υπήρξε ένα όργιο αίματος. Και τα κονσερβοκούτια είναι αληθινά, και τα τσεκούρια, και η αφαίρεση ματιών, αυτιών και γεννητικών οργάνων. Για εκδίκηση, για απίθανες μικρότητες, συχνά για να πάρουν ένα κομπόδεμα ή μια καλή φορεσιά. Ανήκουστες θηριωδίες. Ομαδικές δολοφονίες χωρίς αιτία. Έφθανε κάποιος να βρεθεί να σε κατηγορήσει ότι ήσουν «αντιδραστικός» για να γνωρίσεις από πρώτο χέρι την αγριότητα και το επόμενο πρωί να έχεις σφαχτεί. Στοιχειώδεις ελευθερίες και δικαιώματα είχαν απλά αναιρεθεί. Βασικές αρχές

ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΜΑΣ ΔΙΑ ΤΗΣ ΛΟΓΧΗΣ ΕΚΤΟΠΙΖΟΥΝ ΤΟΝ ΑΜΥΝΟΜΕΝΟΝ ΕΧΘΡΟΝ

Τὰ κατορθώματα τοῦ τάγματος τῆς Μακρονήσου.-Οἱ συμμορῖται ἐπιζητοῦν τὴν διάσωσίν των διὰ τῆς φυγῆς

ΚΑΤΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΤΑ ΟΧΥΡΑ ΑΣΠΡΗ ΠΕΤΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΙΣΤΕΡΙΑ

ΠΕΙΣΜΑΤΩΔΗΣ ΜΑΧΗ ΠΡΟ ΤΟΥ ΥΨΩΜΑΤΟΣ 2522

του πολιτισμού μας, όπως η απόρριψη της συλλογικής ευθύνης ή της ομηρίας αθώων και ανυποψίαστων πολιτών είχαν παραμερισθεί.
Συνελήφθησαν, βασανίστηκαν και εκτελέστηκαν γυναίκες και παιδιά μονίμων αξιωματικών, απλώς και μόνο επειδή οι τελευταίοι υπηρετούσαν στις κυβερνητικές δυνάμεις. Θεσπίστηκε, δηλαδή, ο θεσμός της οικογενειακής ευθύνης! Πολίτες, παντελώς άσχετοι με τα γεγονότα, συλλαμβάνονταν ή απάγονταν, ώστε να χρησιμεύσουν ως όμηροι για ανταλλαγή με τους αιχμαλώτους τους... Αρκετοί από τους ομήρους αυτούς, για κάποια ασήμαντη αιτία, κατά την περιπλάνηση, (επειδή, ας πούμε, δεν άντεχαν να περπατήσουν γρηγορότερα) ξαφνικά θανατώνονταν! Επίσης, οι εκτελεσθέντες νεκροί δεν τιμήθηκαν όπως ορίζουν τα πατροπαράδοτα ήθη κι έθιμα.Θάφτηκαν κρυφά, συχνά σε ομαδικούς τάφους, πολλές φορές τα πτώματα κακοποιήθηκαν κλπ.
Η Ελλάς, τελικά νίκησε. Καθ΄όλην τη διάρκεια του «Κινήματος», οι ολιγάριθμες Ένοπλες Δυνάμεις, τα Σώματα Ασφαλείας, ο Ελληνικός Λαός, αγωνίσθηκαν με ηρωισμό και αυτοθυσία. Πολλοί από αυτούς προσέφεραν την ζωή τους στον βωμό της ελευθερίας. Αλλά πέρα από αυτούς, χιλιάδες Έλληνες πατριώτες, γέροντες, γυναίκες και

Το Κόμμα του εγκλήματος και της προδοσίας επιδόθηκε σε πράξεις φρικτές, πριν από τα Δεκεμβριανά, κατά τη διάρκειά τους, αλλά και μετά. Άνθρωποι παντελώς αθώοι και ανύποπτοι εκτελέστηκαν, συχνά με τρόπο φρικιαστικό.

παιδιά, δολοφονήθηκαν με αγριότητα. «Μνήσθητι Κύριε, για την ώρα που η λεπίδα του φονιά άστραψε, κι όλος ο Θεός της τραγωδίας εφάνη», θα πει ο Σικελιανός για ένα από τα χιλιάδες θύματα των κομμουνιστών: την μεγάλη μας ηθοποιό Ελένη Παπαδάκη.
Αυτά και άλλα πολλά συνέβαιναν στην Αθήνα του 1944. Θεμελιώδεις εκφάνσεις του πολιτισμού είχαν διαγραφεί. Αλλά και όταν τα Δεκεμβριανά κάποτε έληξαν ως θερμή αντιπαράθεση, το όργιο αίματος δεν εκμηδενίστηκε. Συνεχίστηκε με άλλο βαθμό και άλλη ένταση. Όμως το όργιο αίματος, διαδέχθηκε ένα άλλο. Το όργιο της παραπληροφόρησης. Η μαύρη και η γκρίζα προπαγάνδα θριάμβευσαν. Τα γεγονότα που έφθαναν στις στήλες του Τύπου δεν ήσαν πάντα ακριβή, ούτε πάντα αντιπροσωπευτικά της πραγματικό-

τητας. Αυτή η παραπληροφόρηση, κάτω από διάφορα προσχήματα και με ποικίλες μεθοδεύσεις, βασιλεύει μέχρι και σήμερα. Τα αδιαμφισβήτητα γεγονότα διαστρεβλώθηκαν και μυθοποιήθηκαν. Άνθρωποι βαρυνόμενοι με εγκλήματα του κοινού ποινικού δικαίου, αντί να καταδιώκονται ισόβια από τύψεις, εμφανίστηκαν ως ήρωες! Η ιστορία μας παραμορφώθηκε έτσι που τα κατά τεκμήριο αδιάψευστα γεγονότα, αποτελούν σημείο αναφοράς για εξύμνηση και όλα αυτά οφείλονται στην παραπληροφόρηση.

Αν ρίξουμε μια ματιά στα βιβλία που έχουν εκδοθεί όλα αυτά τα χρόνια και αναφέρονται στα Δεκεμβριανά, θα διαπιστώσουμε ότι εννέα στα δέκα θεωρούν το κίνημα ως λαϊκή εξέγερση προερχόμενη από την καταπίεση της κυβέρνησης Παπανδρέου που δυνάστευε τον λαό (και ας είχε αυτή η κυβέρνηση έξι υπουργούς του ΕΑΜ σε κρίσιμα υπουργεία) και της ιμπεριαλιστικής Αγγλίας.

Αυτό συνέβη, γιατί η μανία των κομμουνιστών να ξαναγράψουν την Ιστορία και το γεγονότα, ήταν τέτοια, που δαπάνησαν τα χρήματα από το κράτος, που εισέπραξαν όταν αποκαταστάθηκαν και διαγράφηκαν τα εγκλήματα τους “προς όφελος της Δημοκρατίας” για να ιδρύσουν εκδοτικούς οίκους δήθεν ανεξάρτητους, και να προχωρήσουν στα σχέδια τους.

Αυτό, η προπαγάνδα τους, ίσως το κέρδισε. Δεν κέρδισαν όμως την Ιστορία. Απόδειξη, το ότι σήμερα ΔΕΝ υπάρχει σταλινικός κομμουνισμός πουθενά στην Ευρώπη, ούτε καν στην Ρωσία, (πρώην ΕΣΣΔ), ενώ υπάρχει στην Ελλάδα.

Όσον αφορά τα “Δεκεμβριανά”, η αλητεία και η μισαλλοδοξία των κομμουνιστών, συνέβη πενήντα ημέρες πριν το μοίρασμα του κόσμου, από τους λεγόμενους “νικητές” του 2ου Παγκόσμιου Πολέμου, (Στάλιν, Τσώρτσιλ, Ρούσβελτ), ενώ ήταν ήδη γνωστό από πριν, πως η Ελλάδα είχε περιέλθει απροσχημάτιστα στη βρετανική εξουσία, με σύμφωνο τον Στάλιν, ο οποίος είχε εξασφαλίσει ήδη, άλλα αντισταθμίσματα από το μοίρασμα της Ευρώπης.

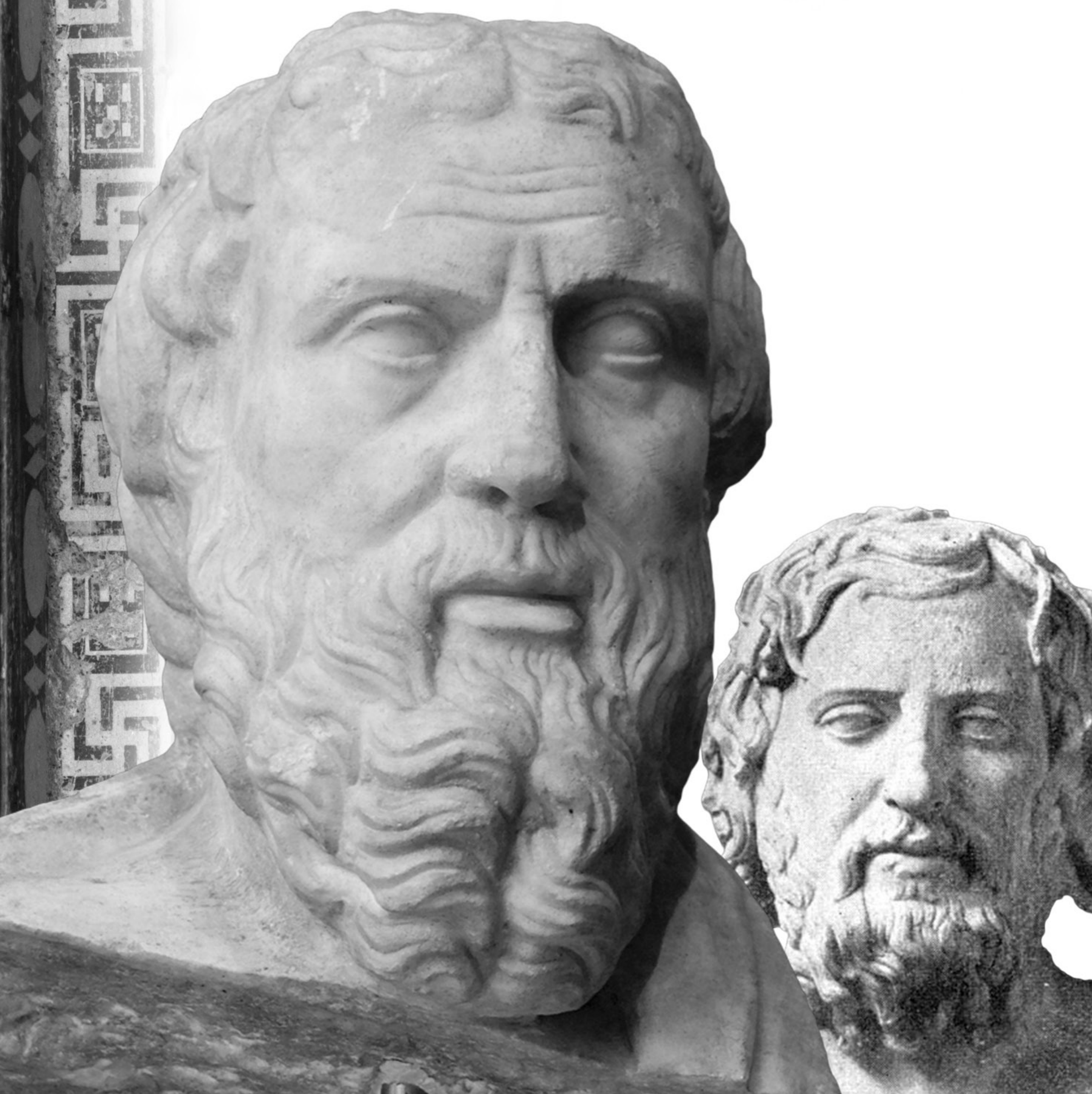
Όσον αφορά τους Γενναίους Υπερασπιστές της Ελευθερίας, του Συντάγματος Χωροφυλακής Μακρυγιάννη και αλλού, τους μαχητές που έκαναν την Ελλάδα να πάψει να ομοιάζει με σταυρωμένο κορμί που όλοι το κάρφωναν, λυσσασμένοι, και που ήταν οι πρώτοι που έχυσαν το αίμα τους και πλήρωσαν με την ζωή τους το μένος των αγριανθρώπων – εγκληματιών κομμουνιστοσυμμοριτών, κάποτε θεωρούνταν υποχρέωση από πολιτικούς και μη, να τους αποδίδεται φόρος τιμής και ευγνωμοσύνης. Και μετέβαιναν με σεμνότητα στους χώρους της θυσίας σκύβοντας το κεφάλι από ευγνωμοσύνη.

Σήμερα, προς όφελος της κομμουνιστικής δημ(ι)οκρατίας που μας επεβλήθη από τους ηττημένους, αυτές οι τελετές έμειναν να τις υπηρετούν, οι τελευταίοι πιστοί της Ιδέας και της Ελλάδος, οι Εθνικιστές της Χρυσής Αυγής.

Όλοι οι υπόλοιποι, αποδίδουν τιμές στους ανύπαρκτους «ηρωικούς νεκρούς του Πολυτεχνείου».

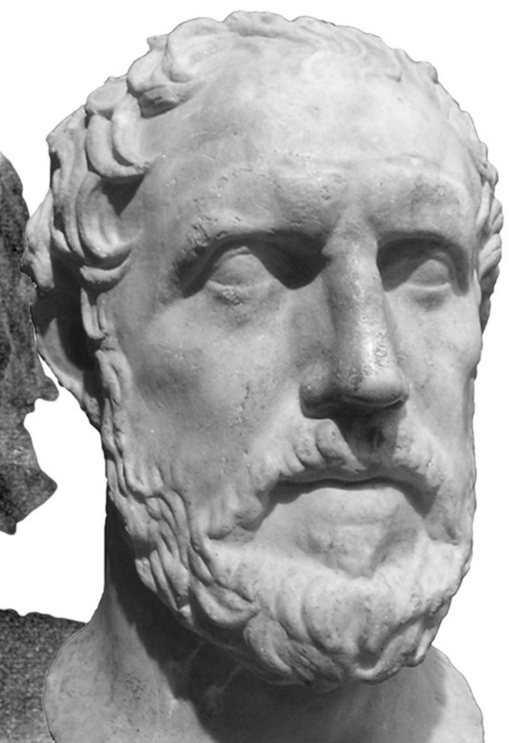
Τιμή και δόξα στους αδικοχαμένους υπερασπιστές της Ελλάδας μας. Ντροπή και τύψεις για τους δημιουργούς και ενσαρκωτές της εθνικής μας κατάρας, που έκαναν τον Σικελιανό να πει εύστοχα: «Κι εγώ που νόμιζα πως οι Έλληνες είναι ώριμος λαός», με τον Καζαντζάκη να απαντά: «Μήπως είναι υπερώριμος»;

Η Ιστορία ως όπλο Εθνικής συνείδησης

Ανιχνεύοντας την σημασία της λέξεως Ιστορία, θα δει κανείς ότι σημαίνει την επιστήμη που μελετά τα γεγονότα του παρελθόντος. Αυτός είναι ο σύγχρονος ορισμός. Ετυμολογικά προέρχεται από την λέξη ἵστωρ, που σημαίνει κριτής, μάρτυρας, γνώστης, και αυτή από το ρήμα οἶδα και την κατάληξη τωρ. Ως έννοια εμφανίστηκε πολύ νωρίς στην αρχαία ελληνική ιστοριογραφία.

ΤΟΥ Νίκου Λεμοντζή

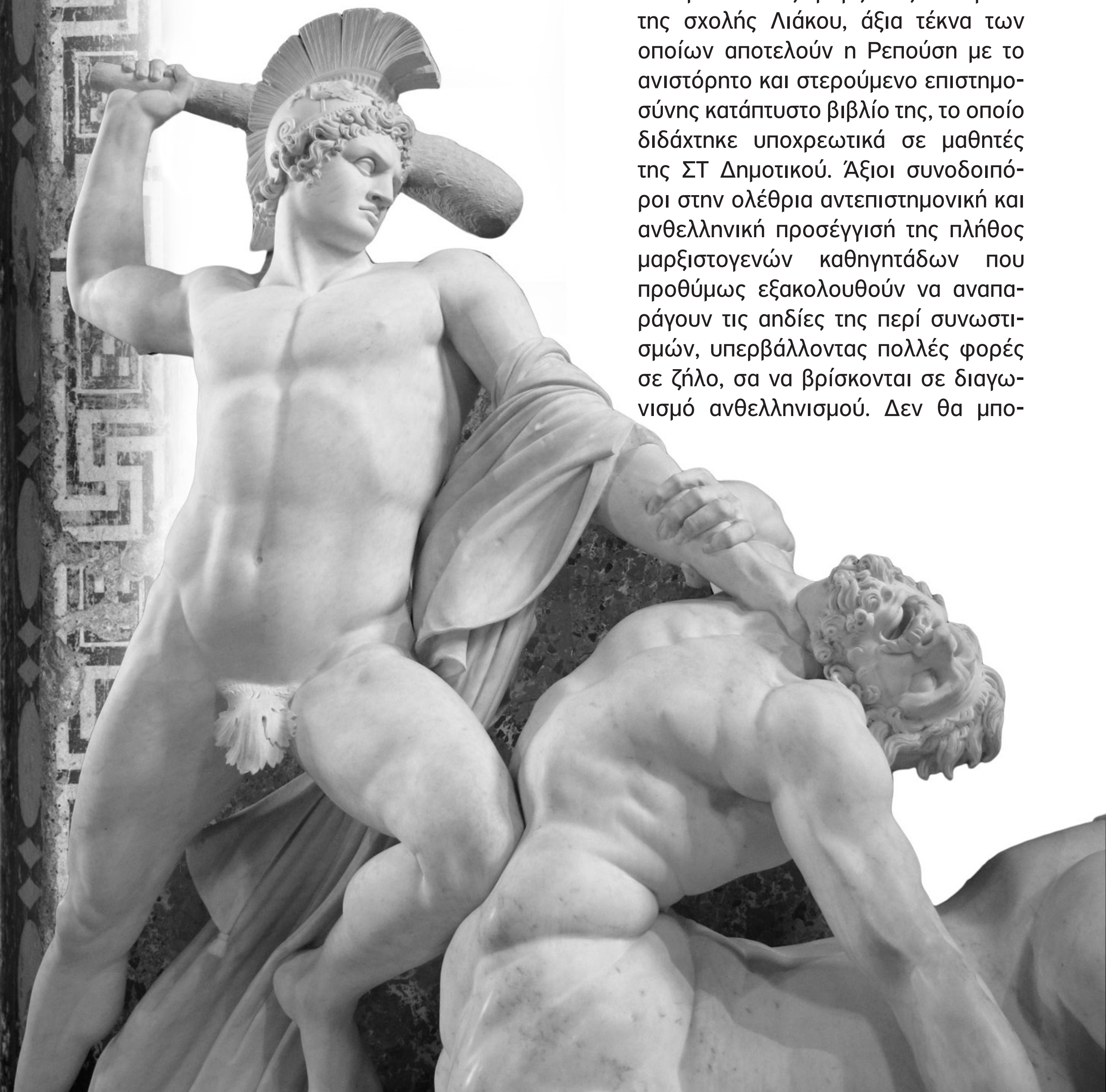
Πρώτος ιστορικός, ο πατέρας της Ιστορίας Ηρόδοτος και άξιοι κάτοχοι του τίτλου του ιστοριογράφου, ο Ξενοφών και ο Θουκυδίδης, γνωστοί για το μνημειώδες έργο τους της ιστορικής καταγραφής, στην προσπάθεια τους να αφήσουν πίσω τους όσα συνέβησαν ως κτήμα ες αεί για τις επόμενες γενιές, έθεσαν τις βάσεις της σύγχρονης επιστήμης της Ιστορίας, μιας έννοιας τόσο βάναυσα λοιδορούμενης και τόσο απροκάλυπτα παραποιημένης στην σύγχρονη σκιώδη ελληνική πραγματικότητα.

Η ιστορική καταγραφή, η αποτύπωση σημαντικών γεγονότων, η έρευνα και η ανίχνευση των αιτιών, των αφορμών, των συνεπειών, αποτέλεσε ζητούμενο των ιστορικών για αιώνες. Η επιστημονική και συστηματική καταγραφή απαιτούσε τρομερές προσπάθειες με αποτέλεσμα κάποιοι να περιοριστούν στην απλή καταγραφή των συμβεβηκότων, ενώ κάποιοι επέτυχαν να ψηλαφίσουν αποτελεσματικά τα κίνητρα, τις αιτίες, τους λόγους που υποκίνησαν συγκεκριμένες συμπεριφορές, που οδήγησαν ανθρώπους να πολεμήσουν όταν δεν υπήρχε καν ελπίδα νίκης.

Μέσα από την ιστοριογραφία μάθαμε για τον εμφύλιο πόλεμο με την ονομασία Πελοποννησιακός και είδαμε να ξεδιπλώνονται τόσο ηρωικές πράξεις όσο και ιταμές συμπεριφορές. Άλλωστε η αντίθεση διέπει όλες τις εκφάνσεις της φύσης, πολλώ δε μάλλον τους ανθρώπινους χαρακτήρες.

Η προβληματική μας όμως δεν αφορά την αναγκαιότητα ή όχι ης ιστορικής επιστήμης. Αυτό άλλωστε είναι αναντίρρητη αποδοχή όλων, ακόμη και αυτών που την πολεμούν, την παραποιούν και την υποδαυλίζουν. Άλλωστε στα πρωτόκολλα των σοφών της Σιών, αναφέρεται ξεκάθαρα ο κίνδυνος που υπάρχει από την μελέτη και κατανόηση της Ιστορίας: «Θ' αντικαταστήσουμε τον κλασικισμό, καθώς και κάθε μελέτη της αρχαίας ιστορίας, η οποία δίνει περισσότερα κακά παρά καλά παραδείγματα, με τη μελέτη του προγράμματος του μέλλοντος».. Ποια ακριβώς είναι τα λεγόμενα κακά παραδείγματα; Μήπως η αντίσταση στις ανθελληνικές θέσεις;

Αρκετά έτη μετά, η σκέψη μας θα πρέπει να δει το πώς αντιμετωπίζουν την Ιστορία του μεγάλου Έθνους μας οι εθνομηδενιστές μαρξιστές ιστορικοί της σχολής Λιάκου, άξια τέκνα των οποίων αποτελούν η Ρεπούση με το ανιστόρητο και στερούμενο επιστημοσύνης κατάπτυστο βιβλίο της, το οποίο διδάχτηκε υποχρεωτικά σε μαθητές της ΣΤ Δημοτικού. Άξιοι συνοδοιπόροι στην ολέθρια αντεπιστημονική και ανθελληνική προσέγγισή της πλήθος μαρξιστογενών καθηγητάδων που προθύμως εξακολουθούν να αναπαράγουν τις αηδίες της περί συνωστισμών, υπερβάλλοντας πολλές φορές σε ζήλο, σα να βρίσκονται σε διαγωνισμό ανθελληνισμού. Δεν θα μπο-

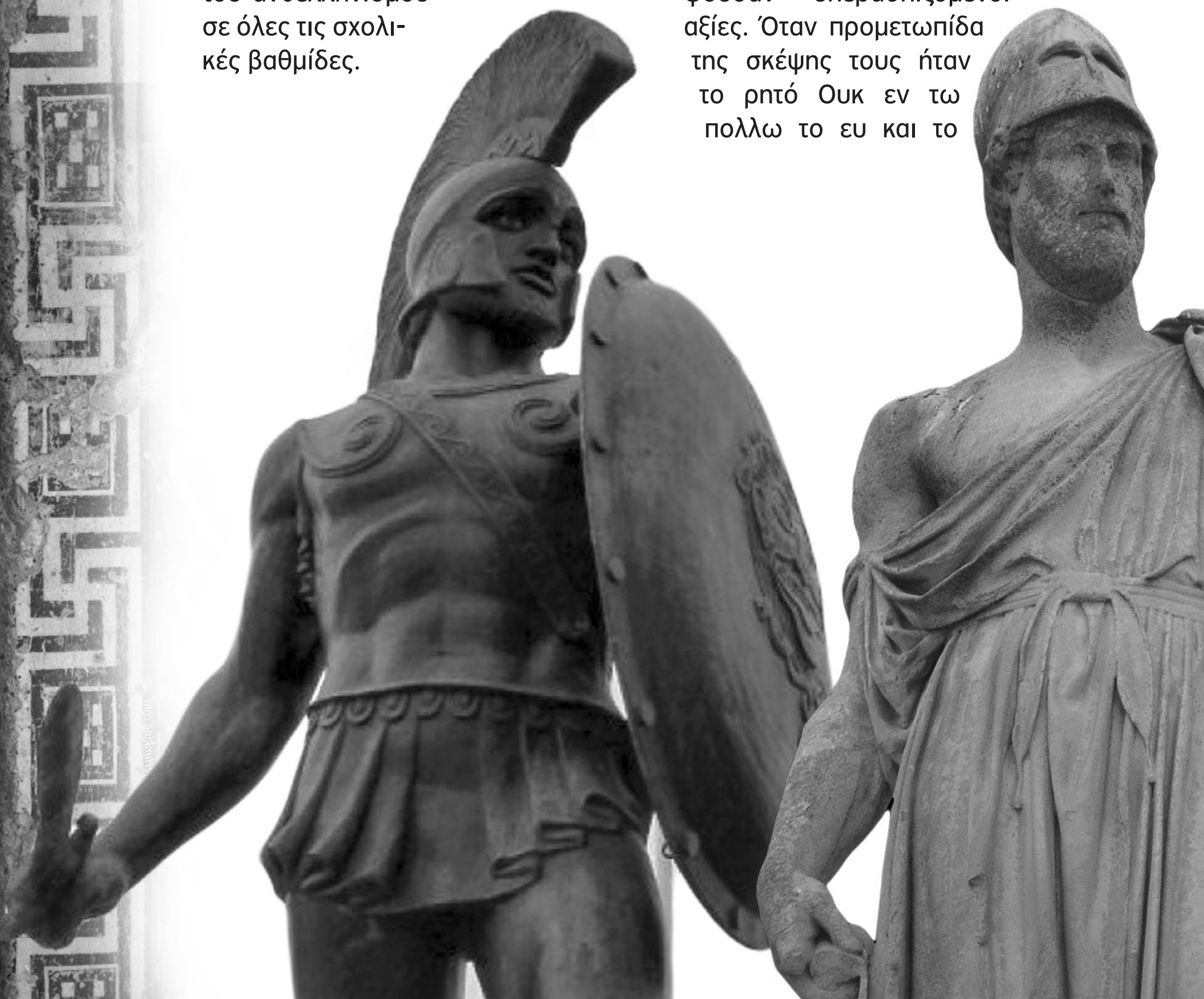

ρούσε βέβαια να μη γίνει αναφορά και στο γεγονός πως εσχάτως υπήρξε και υπουργός ο οποίος, παρά το γεγονός ότι «κατευθύνει» την εθνική παιδεία, ουσιαστικώς βυσσοδομεί και αυτός εις βάρος της Εθνικής μνήμης και αξιοπρέπειας., προσθέτοντας την δική του πινελιά στον πίνακα των ανιστόρητων, αρνούμενος ένα αδιαμφισβήτητο έγκλημα που διαπράχθηκε εις βάρος των Ελλήνων του Πόντου. Εκτός από ανιστόρητος όμως, είναι και επικίνδυνος, καθώς οι δηλώσεις του θα αποτελούν ες αεί πολυτιμότατο έρεισμα για τους νεοκεμαλικούς εκτός και εντός συνόρων. Παραμένει όμως ασύλληπτος και στην θέση του, παρά το γεγονός ότι είναι αρνητής ενός εγκλήματος κατά της ανθρωπότητας. Από τα παραπάνω, εύλογα διερωτάται κανείς αν τελικά η ιστορική αλήθεια, τα γεγονότα, τα συμβεβηκότα, είναι δυνατόν να επιδέχονται αμφισβητήσεως και δη από ανθρώπους παντελώς άσχετους με την Ιστορία ως επιστήμη. Μπορεί κάποιος εμφορούμενος από ανθελληνικά συμπλέγματα, όσο υψηλά ιστάμενος και αν είναι να αναιρεί με μια μονοκονδυλιά τον πόνο, τους ποταμούς αίματος, τις μάχες, τις θυσίες, το πνεύμα αυτοθυσίας; Νομιμοποιείται κάποιος να προσβάλλει βάναυσα τη μνήμη ανθρώπων που δεν μήδισαν, όταν αυτός είναι ο πρώτος μηδίσας; Γιατί κάποιος να επιδεικνύει επιλεκτική λήθη, αν όχι διότι γνωρίζει άριστα πως η Ιστορία εμπνέει;

Τα ιστορικά παραδείγματα, οι ιστορικές μάχες, οι μεγάλες προσωπικότητες, οι ηγέτες, οι ήρωες αλλά και οι απλοί άνθρωποι που μεταρσιώθηκαν σε επαναστάτες, αυτοί που εξυψώθηκαν σε υπερασπιστές, αυτοί που χαμογελώντας έφευγαν για να αντιμετωπίσουν τους κινδύνους που απειλούσαν τα ιερά και τα όσια, είναι επικίνδυνοι. Είναι επικίνδυνοι γιατί στους καιρούς της υποταγής, αυτοί εξεγέρθηκαν. Ας μην απορούμε που δεν διδάσκονται και αφαιρούνται τα κατορθώματά τους από την διδακτέα ύλη που διδάσκονται από τα πρόθυμα εκτελεστικά όργανα του ανθελληνισμού σε όλες τις σχολικές βαθμίδες.

Η Ελληνική Ιστορία είναι συλλήβδην ένα λαμπρό μωσαϊκό ευφυΐας, φιλοπατρίας και ηρωισμού. Όποια σελίδα και αν γυρίσουμε θα δούμε Έλληνες να καινοτομούν, να επαναστατούν, να προβληματίζονται φυσικά και μεταφυσικά, να χτίζουν και να υπερασπίζονται Κάστρα, να οχυρώνονται πίσω από τείχη, να σχηματίζουν οπλιτικές φάλαγγες, να ψάλλουν τον Παιάνα και να βαδίζουν στην Μάχη για τα ιερά και τα όσια. Και είναι επικίνδυνοι. Διότι μέσα από τους αιώνες διδάσκουν. Και η διδασκαλία τους είναι η στάση ζωής που επέλεξαν να κρατήσουν, όταν μειοψηφούσαν υπερασπιζόμενοι αξίες. Όταν προμετωπίδα της σκέψης τους ήταν το ρητό Ουκ εν τω πολλω το ευ και το

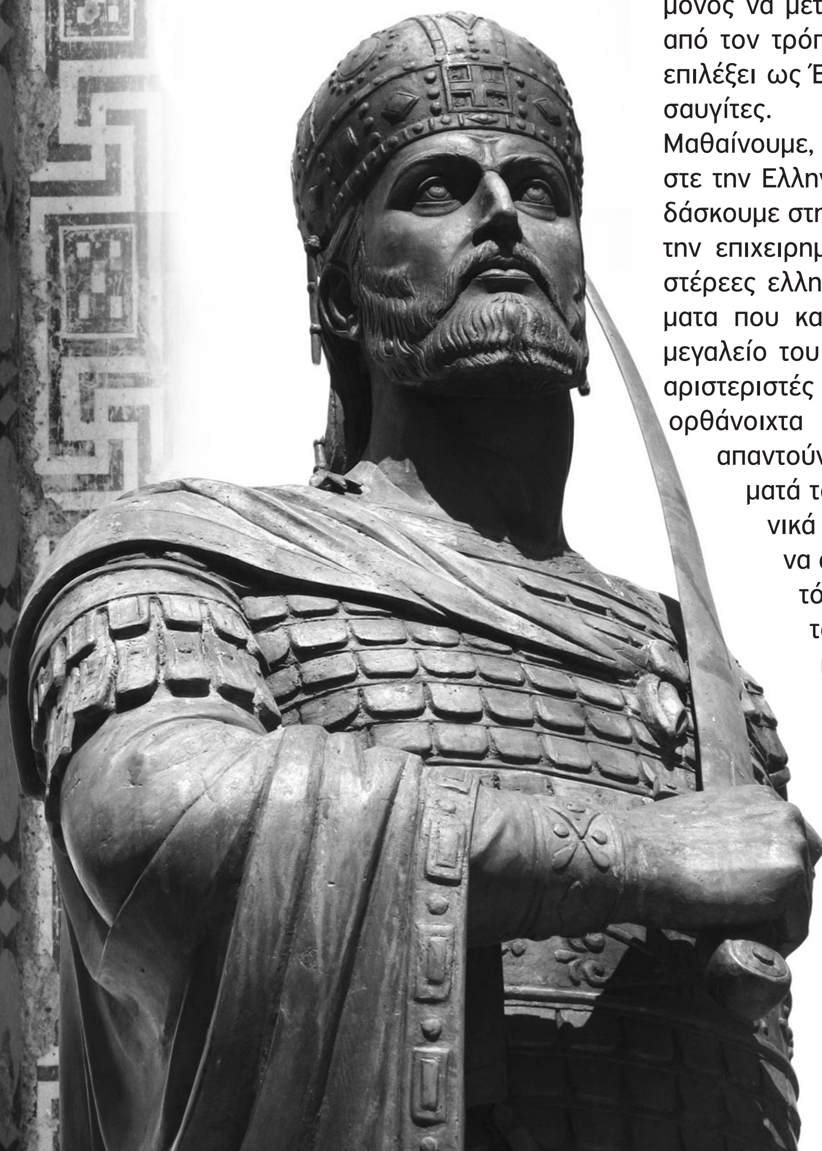
Αμύνω δε και μόνος. Γιατί δημιούργησαν αυτοκρατορίες και δίδαξαν πολιτισμό. Επικίνδυνη η αντίσταση στις Θερμοπύλες το 480 π.Χ.. Επικίνδυνος και ο Αλέξανδρος, ο μέγας στρατηλάτης που οραματίστηκε και πέτυχε το ακατόρθωτο. Απαράδεκτοι και οι υπερασπιστές της Βασιλεύουσας όταν στάθηκαν μια χούφτα άνθρωποι δίπλα στον τελευταίο Αυτοκράτορα, πολεμώντας στα τείχη της ενάντια σε στίφη βαρβάρων. Ταξικούς αγωνιστές λένε τους οπλαρχηγούς του '21, όσοι δεν τους καθυβρίζουν γιατί χάλασαν την ειρηνική συμβίωση με τους τούρκους δυνάστες. Είναι οι ίδιοι που βλέπουν στους υπερασπιστές της Κύπρου που διεξήγαν τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα του 1955-59 τρομοκράτες και βαρελότους.

Οι ίδιοι πάντα ολετήρες, μίζεροι ριψάσπιδες, κιοτήδες υπάνθρωποι, ουτιδανά φερέφωνα, δειλοί θολοκουλτουριάρηδες, ψευδοανθρωπιστές διανοούμενοι, ενδεδυμένοι τον μανδύα του προοδευτισμού, ισοπεδώνουν με τον ιστορικό αρνητισμό τους κάθε αξία και αρετή. Μας καλούν να αποστρέψουμε το βλέμμα από την αλήθεια, να ξεχάσουμε την Ιστορία μας, να απαρνηθούμε την καταγωγή μας, να υποταχθούμε στα κελεύσματα και τις ανθελληνικές επιταγές τους. Μας ζητούν να υιοθετήσουμε το πρότυπό τους ως τρόπο ζωής: τον γραικύλο. Μας θέλουν ραγιάδες, ανιστόρητους, εθνικά ασυνείδητους. Θέλουν να διαπλάσουν παθητικά όντα, πρόθυμους χειροκροτητές, αυριανούς ψηφοφόρους, επαίτες της ελεημοσύνης τους, πνευματικούς πένητες.

Πίσω από κάθε ανιστόρητο σύγγραμμα, από κάθε προκλητική ανθελληνική δήλωση ελλοχεύει μια αξίωσή τους: αξιώνουν από εμάς να μην έχουμε ως πρότυπα τους αγέρωχους και ερασιθάνατους στρατιώτες του Λεωνίδα, να γυρίσουμε την πλάτη στους υπερασπιστές της Πόλης, στους ανίκητους φλογερούς αγωνιστές του '21, να απαρνηθούμε τους Πόντιους αντάρτες στα βουνά του Πόντου, διότι όλοι αυτοί αντιστάθηκαν. Και η αντίσταση, η πραγματική εθνική αντίσταση έρχεται μέσα από την συνείδηση και την επίγνωση της ιστορικής συνέχειας του ελληνικού φύλου.

Νιώθοντας μέσα μας του προγόνους, το πρώτο χρέος στη ράτσα μας κατά τον Ν. Καζαντζάκη, αντιλαμβανόμαστε και το καθήκον: αυτό της αιώνιας αντίστασης του Έλληνα στους επιβουλείς, τους εισβολείς και τους ντόπιους τοποτηρητές τους. Νιώθουμε πιο έντονα από ποτέ, όταν ανιχνεύουμε τα πεδία των ιστορικών μαχών του Έθνους μας, το ασυμβίβαστο, το αρειμάνιο, το αδάμαστο της ελληνικής ψυχής. Νιώθουμε μέσα μας το ρητό Αμύνω δε και μόνος να μετουσιώνεται σε πράξη, μέσα από τον τρόπο ζωής που ΕΜΕΙΣ έχουμε επιλέξει ως Έλληνες Εθνικιστές και Χρυσαυγίτες.

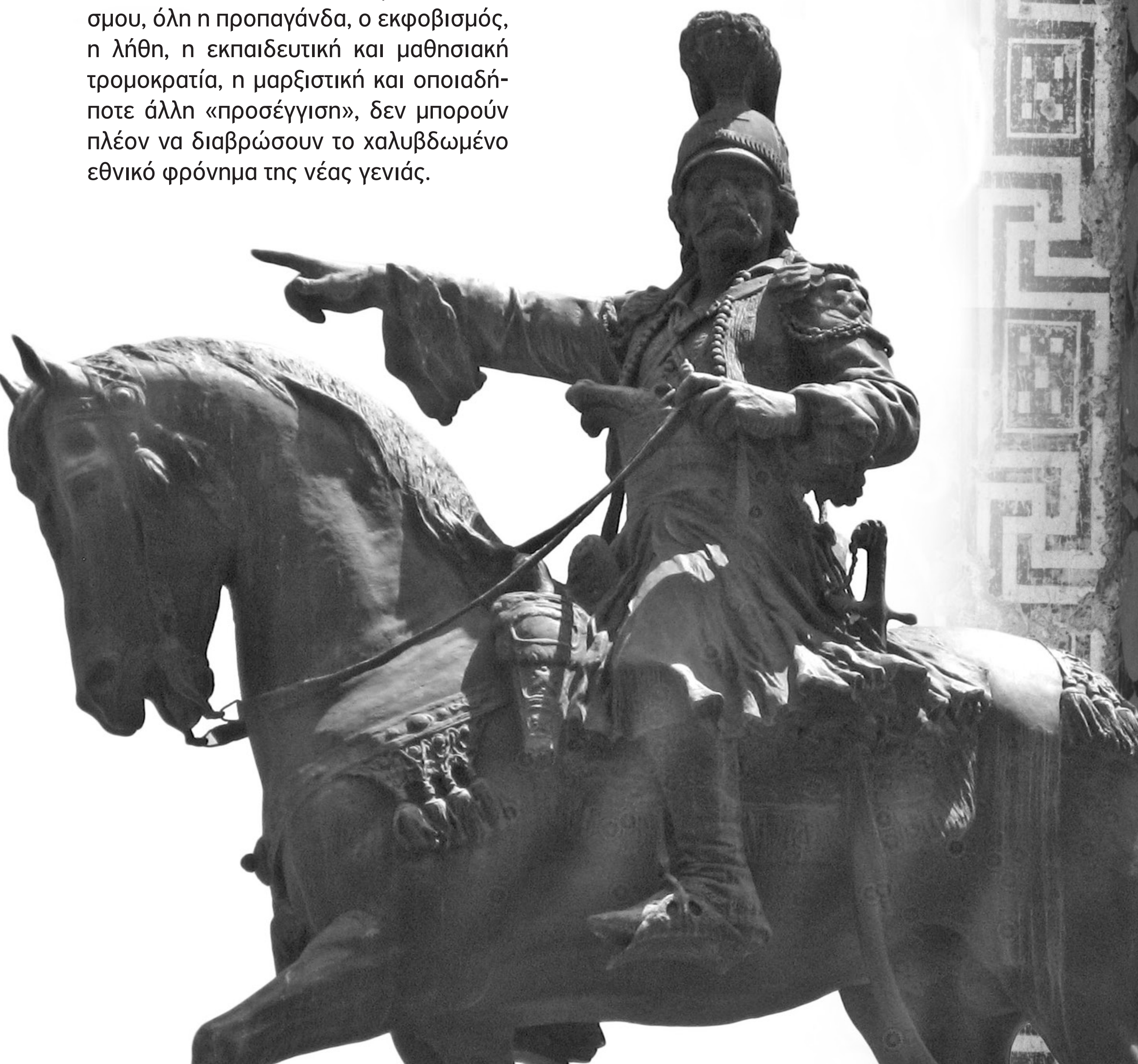
Μαθαίνουμε, μελετάμε, αντιλαμβανόμαστε την Ελληνική Ιστορία μας και την διδάσκουμε στην επόμενη γενιά. Οπλίζουμε την επιχειρηματολογική της φαρέτρα με στέρεες ελληνικές γνώσεις και επιχειρήματα που καταδεικνύουν διαχρονικά το μεγαλείο του Ελληνισμού. Κάνουμε τους αριστεριστές δασκάλους να χάσκουν με ορθάνοιχτα στόματα όταν οι μαθητές απαντούν στα ανιστόρητα φληναφήματά τους με πατριωτικά και ελληνικά επιχειρήματα. Τους κάνουμε να αναρωτιούνται που πήγαν τα τόσα χρόνια προπαγάνδας και τα λεφτά και η προσπάθεια που δαπανήθηκαν. Βουλώνουμε τα αυτιά μας στην ανθελληνική τους προπαγάνδα με το βουλοκέρι του Ελληνικού Εθνικισμού και της Ιστορικής Αλήθειας.

Δείχνουμε ότι η πλύση εγκεφάλου τους δεν έπιασε μιας και γνωρίζουμε

γιατί η Μακεδονία είναι Ελληνική, γιατί η Κύπρος, ο Πόντος και η Βόρεια Ήπειρος είναι σκλάβες πατρίδες. Ατενίζουμε με δέος τα κατορθώματα των προγόνων, ωθούμαστε στη μέθεξη του τιτάνιου Ελληνικού Πολιτισμού, σπάμε τη λήθη αφουγραζόμενοι την κλαγγή των ελληνικών όπλων. Το μπαρούτι από τα καρυοφύλλια των κλεφτών φτάνει στα ρουθούνια μας μεθυστικό και η συνείδησή μας γίνεται η ΕΘΝΙΚΗ ΑΦΥΠΝΙΣΗ, η ελληνικότητα, η σύνδεση με το παρελθόν. Και εκεί πλέον, όλα τα λεφτά του κόσμου, όλη η προπαγάνδα, ο εκφοβισμός, η λήθη, η εκπαιδευτική και μαθησιακή τρομοκρατία, η μαρξιστική και οποιαδήποτε άλλη «προσέγγιση», δεν μπορούν πλέον να διαβρώσουν το χαλυβδωμένο εθνικό φρόνημα της νέας γενιάς.

Τα σχέδια τους έχουν αποτύχει οικτρά. Όλες οι προσπάθειες τους έχουν αποδειχτεί μάταιες.

Τα ανθελληνικά οράματά τους έχουν πέσει στο κενό. Η ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ, το μεγαλείο του Ελληνικού Πολιτισμού, η ασταμάτητη και ανιδιοτελής αγάπη για την πατρίδα είναι πλέον γεγονός. Και δεν επιδέχεται «προσεγγίσεως»...

Ο μύθος του Ηρός και οι Εθνικοί Αγώνες του Σήμερα

Υπάρχουν ερωτήματα, τα οποία ο άνθρωπος είναι μοιραίο να μην καταφέρει να απαντήσει ποτέ. Παρά την επιστημονική πρόοδο και την εξέλιξη του τεχνικού πολιτισμού μας είναι βέβαιο ότι κάποια τελεολογικού τύπου ερωτήματα δεν θα απαντηθούν ποτέ.

ΤΟΥ Κώστα Αλεξανδράκη

Αυτή η μη δυνατότητα υπάρξεως σαφούς απαντήσεως είναι που προκαλεί και το ενδιαφέρον γύρω από αυτά, φτάνοντας εν τέλει να δημιουργούν μία μεταφυσική διάσταση των πραγμάτων, η οποία φυσιολογικά δεν θα έπρεπε να αγνοείται ούτε και από τον πιο ακραιφνή υποστηρική του υλισμού, αφού η επίδρασή της στα γήινα είναι απτή και πραγματική.

Ο λόγος, εν προκειμένω, περί του πεπρωμένου, της μοίρας εκάστου ανθρώπου και κατά πόσο αυτή είναι προδιαγεγραμμένη ή καθορίζεται στην πορεία βάσει των αποφάσεων του καθενός εξ ημών. Αυτό το ερώτημα, που είναι προφανώς θρησκευτικού περιεχομένου έχει σαφή αντίκτυπο στον τρόπο που αντιμετωπίζει τη ζωή ο μέσος άνθρωπος και τον τρόπο με τον οποίο λαμβάνει τις καθημερινές του αποφάσεις.

Ο μοντέρνος άνθρωπος πιστεύει ότι «ζεις μονάχα μια φορά» και ότι ορίζει ο ίδιος το κάθε δευτερόλεπτο της μοίρας του, αλληλεπιδρώντας με την κοινωνία και τους υπόλοιπους ανθρώπους.

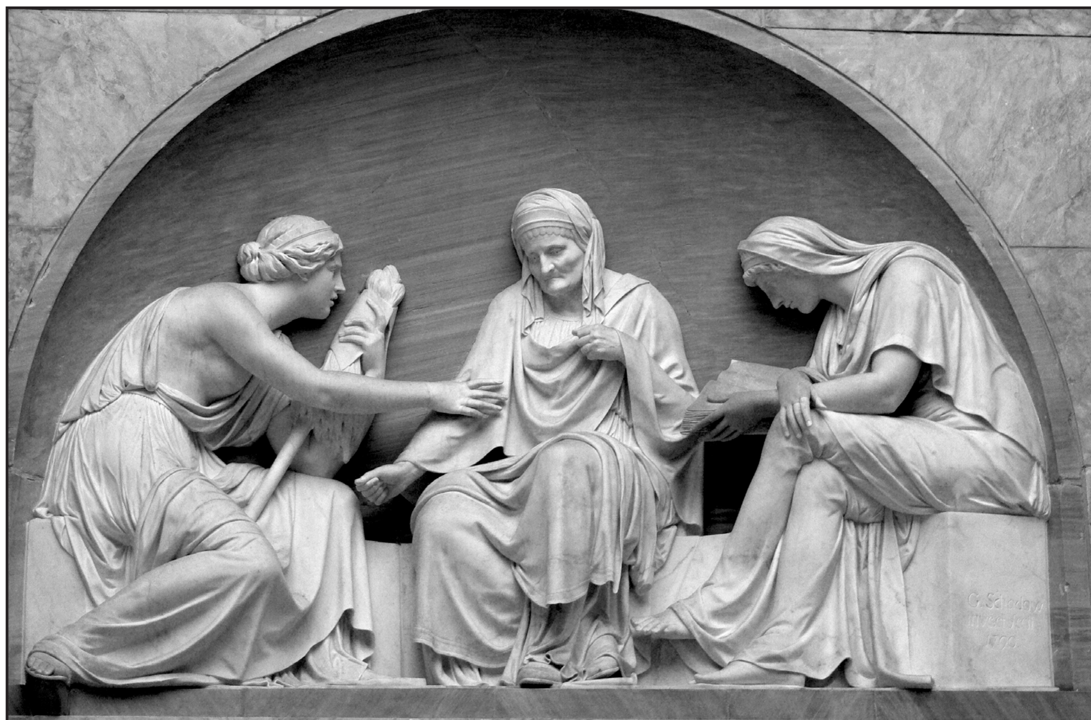
Το πεπρωμένο, η μοίρα εκάστου ανθρώπου και κατά πόσο αυτή είναι προδιαγεγραμμένη ή καθορίζεται στην πορεία έχει σαφή αντίκτυπο στον τρόπο που αντιμετωπίζει τη ζωή ο μέσος άνθρωπος και τον τρόπο με τον οποίο λαμβάνει τις καθημερινές του αποφάσεις.

Η αρχαία παράδοση, αντιθέτως, όριζε τις ζωές των ανθρώπων ως προδιαγεγραμμένες από τις Μοίρες μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια, εξού και ήταν ανύπαρκτες σύγχρονες δοξασίες, όπως η Κοινωνιολογία. Ως αρχαία παράδοση, όπως θα δούμε παρακάτων δεν ορίζουμε μονάχα την Ελληνική, αλλά και την Σκανδιναβική.

Όσον αφορά την Ελληνική Αρχαία Παράδοση, θα εγκύψουμε για άλλη μία φορά στα πλατωνικά κείμενα, όπου στην «Πολιτεία» και συγκεκριμένα στο Δέκατο Βιβλίο μπορούμε να βρούμε τον μύθο του Ηρός του Αρμένιου, ο οποίος απέθανε στη μάχη και όταν βρέθηκε στη νεκρική πυρά, σηκώθηκε και άρχισε να εξιστορεί στους εμβρόντητους θνητούς τα όσα λαμβάνουν χώρα στον κάτω κόσμο.

Σύμφωνα με την εξιστόρηση του Ηρός, ο οποίος στάλθηκε πίσω ακριβώς για να εξιστορήσει τα όσα είδε, οι ψυχές ερχόντουσαν ύστερα από χιλιόχρονη διαδρομή ενώπιον της Ανάγκης και των Μοιρών, οι οποίες τραγουδούσαν τα περασμένα, τα τωρινά και τα μελλούμενα. Εκεί ένας Μάντης τους παρέθετε ενώπιόν τους τις ζωές που θα μπορούσαν να ζήσουν, αφότου τις είχε πάρει από τα γόνατα της Μοίρας Λάχεσης. Οι ψυχές διάλεγαν, με σειρά καθορισμένη από την αρετή που χαρακτήριζε τον πρότερο βίο τους, την επόμενη ζωή τους, η οποία στη συνέχεια θα καθόριζε αν μεταθανάτια θα έκαναν χιλιόχρονη διαδρομή προς τον Ουρανό και τις ενάρετες απολαύσεις ή προς τα Τάρταρα και τα βασανιστήρια που λάμβαναν χώρα εκεί.

«Όταν λοιπόν όλες οι ψυχές είχαν κάνει τις επιλογές ζωής, όπως έτυχαν κατά σειρά, πήγαν μπροστά στη Λάχεση· εκείνη έδινε στον καθένα τη θεότητα που είχε επιλέξει, για να είναι φύλακάς της και να εκπληρώνει τις επιλογές της. Η θεότητα αυτή οδηγούσε την ψυχή πρώτα στην Κλωθώ, για να επικυρώσει με το χέρι της με περιστροφή του αδραχτιού τη μοίρα που διάλεξε η ψυχή με τη σειρά που της έτυχε· όταν άγγιζε το αδράχτι, την έφερνε εκεί που έγνεθε η Άτροπος κάνοντας να μην αλλάζουν όσα έκλωσε η Κλωθώ. Από εκεί λοιπόν, χωρίς να γυρίσουν να κοιτάξουν πίσω, περνούσαν κάτω από το θρόνο της Ανάγκης και περνώντας από εκείνον, όταν πέρασαν και άλλοι, τραβούσαν προς την πεδιάδα της Λήθης μέσα σε λάβρα και σε πνιγηρή ατμόσφαιρα· διότι εκεί δεν υπάρχουν δέντρα και όσα

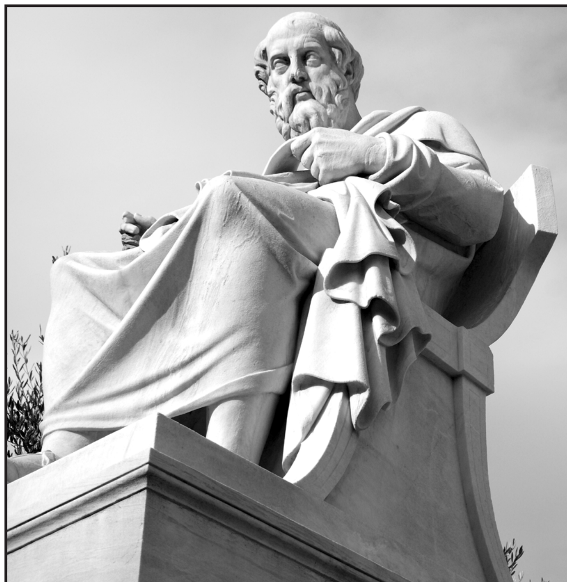

βγάζει η γη.» (Πλάτωνος Πολιτεία – Βιβλίο 10ο – 620 Ε – 621 Α)

Στην Σκανδιναβική παράδοση υπάρχουν τρεις Μοίρες (Norns) που καθορίζουν τη διάρκεια της ζωής του ανθρώπου, αλλά και πολλές άλλες, διάφορων φυλών όπως μαρτυρούν τα ποιήματα που η μία γενιά κληροδοτεί στην επόμενη, που παρίστανται στη γέννηση ενός ανθρώπου και αποφασίζουν για όλη του τη ζωή.

Όπως μαρτυράται στο ποίημα Völuspá, οι σκανδιναβικές μοίρες ζουν σε ένα σπίτι κάτω από το Yggdrasil, όπου νομοθετούν και καθορίζουν τις ζωές των υιών των αθρώπων. Αντιστοίχως στο ποίημα Helgakviða Hundingsbana I, οι μοίρες επισκέπτονται τον ήρωα Helgi Hundingsbane και γνέθουν τον ιστό της μοίρας του, καθορίζοντας ότι θα γίνει ο πιο φημισμένος πολεμιστής και καλύτερος από τους πρίγκιπες. Στη συνέχεια του ποιήματος ο ήρωας κατηγορεί τις μοίρες επειδή ήταν «γραφτό» να σκοτώσει τον πατέρα και τον αδερφό της αγαπημένης του, προκειμένου να την παντρευτεί.

Τα παραπάνω μας δείχνουν σε ποιο βαθμό θεωρούσαν – πίστευαν τόσο οι Σκανδιναβοί, όσο και οι Έλληνες, ότι η ζωή τους ήταν προκαθορισμένη από ανώτερες δυνάμεις. Το γεγονός ότι το κάθε δευτερόλεπτο της ζωής τους θεωρούταν προκαθορισμένο – προαποφασισμένο από υπέρτερές τους δυνάμεις, σήμαινε ότι τουλάχιστον τα γεγονότα – σταθμοί της ζωής τους ήταν αναπόδραστα, κάνοντας μάταιη την όποια προσπάθεια διαφυγής. Μείωνε από τη μία την ισχύ της ελεύθερης βούλησης, όμως από την άλλη ήρε την αναποφασιστικότητα και τον φόβο, τον οποίο όλοι νιώθουν ενώπιον κάποιου σοβαρού διλήμματος.

Εξου και η ισχυρή αποφασιστικότητα του ημίθεου Ηρακλή, στον μύθο που διέσωσε ο Ξενοφών, ενώπιον του δρόμου της Αρετής και της Κακίας.

Η βαθιά αυτή κοσμοθεωρητική αντίθεση καταδεικνύεται εξόχως εύστοχα σε μία χολυγουντιανή παραγωγή, όπου ο εφήμερος υλικός άνθρωπος της Ανατολής ευρισκόμενος μεταξύ σκανδιναβών και αναμένοντας επίθεση δεν μπορεί να κοιμηθεί. Τότε ένας εκ των Σκανδιναβών τον καθησυχάζει, λέγοντάς του ότι τα πάντα είναι γραμμένα και συνεπώς ας «ψάξει μια τρύπα να κρυφτεί». Εν τέλει, βέβαια, μιας και μιλάμε για χολυγουντιανή παραγωγή, η ταινία δίνει το μήνυμα απαξίωσης αυτής της οπτικής, η οποία δεν συνάδει με το πνεύμα του άκρατου παγκοσμιοποιητικού καταναλωτισμού, τον οποίο στηρίζει και η λεγόμενη «νέα αριστερά».

Ερχόμενοι στο ιδεολογικό πεδίο αυτής της θρησκευτικού τύπου διαφοράς μπορούμε να δούμε για άλλη μία φορά την προαιώνια σύγκρουση μεταξύ υλισμού και ιδεαλισμού, η οποία μαίνεται ανοιχτά ήδη από την εποχή του Επίκουρου, επί της διαστρέβλωσης του οποίου «πατάει» άλλωστε η θρησκεία του υλικού ευδαιμονισμού, στην οποία εδράζονται τα διδάγματα της σύγχρονης εποχής και τα οποία μπορούν να συνοψιστούν στην φράση του Ροβεσπιέρου «ο νόμος όλων

Κατά τον Πλάτωνα
η αρχαία παράδοση όριζε
τις ζωές των ανθρώπων ως
προδιαγεγραμμένες από τις Μοίρες,
αυτό άλλωστε προκύπτει
και από το μύθο του Ηρός
που αναφέρεται στο έργο
“Πολιτεία” του μεγάλου
αυτού Έλληνα
φιλοσόφου

είναι η ελευθερία, η οποία τελειώνει εκεί που αρχίζει η ελευθερία του άλλου».
Το ότι αυτά τα διδάγματα επιβλήθηκαν με την απειλή της γκιλοτίνας την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως αποτελεί, προφανώς, τον οδηγό στον οποίο ελπίζουν οι πρεσβευτές αυτής της ιδεοληψίας. Το γράφει, άλλωστε, ξεκάθαρα ο Ιουδαίος υλιστής φιλόσοφος, Karl Popper, ο οποίος στο πόνημά του “Open Society and its enemies” (οποιαδήποτε συνωνυμία με την ΜΚΟ του Soros δεν είναι καθόλου τυχαία) γράφει:
«Η απεριόριστη ανοχή οδηγεί στην εξαφάνιση της ανοχής. Αν επεκτείνουμε απεριόριστη ανοχή ακόμα και σε αυτούς που δεν είναι ανεκτικοί, αν δεν είμαστε έτοιμοι να υπερασπιστούμε την κοινωνία της ανοχής έφοδο των μη ανεκτικών, τότε οι ανεκτικοί θα καταστραφούν και η ανοχή μαζί τους. Με αυτή την δήλωση δεν υπονοώ, παραδείγματος χάριν, ότι θα πρέπει πάντα να καταπιέζουμε την εκφορά μη ανεκτικών φιλοσοφιών. Όσο μπορούμε να τις αντιμετωπίζουμε με λογικά επιχειρήματα και να τις κρατάμε υπό έλεγχο στην κοινή γνώμη, τότε η καταστολή θα ήταν σίγουρα μη ενδεδειγμένη επιλογή. Αλλά πρέπει να διεκδικήσουμε το δικαίωμα να τους καταστείλουμε ακόμα και με την βία αν χρειαστεί.»
Το πρόβλημα στην όλη θεώρηση των πραγμάτων είναι ακριβώς αυτό το παράδοξο που περιέγραψε Popper, απλώς σε ευρύτερο επίπεδο. Ο κόσμος της παγκοσμιοποίησης τον οποίο ονειρεύονται οι πλουτοκράτες, όπου θα υπάρχουν μονάχα καταναλωτές και εργαζόμενοι, όπου δεν θα υπάρχουν διαφορές, αντιδράσεις ή αντίθετες γνώμες, είναι μοιραίο να καταστραφεί, συμπαρασύροντας στην κατάρρευσή της και ανθρώπους, οι οποίοι προφανώς δεν φταίνε, μερικοί εκ των οποίων μάλιστα είναι και ιδεαλιστές. Ο εφιάλτης των τρομοκρατικών χτυπημάτων από τζιχαντιστές αυτό ακριβώς αποδεικνύει.
Ο υλικός ευδαιμονισμός, τα “human rights for all”, η «ανοχή» του Popper και το δόγμα “ζεις μονάχα μια φορά” δημιουργούν μία κοινωνία ανθρώπων, οι οποίοι δεν προτίθενται να θυσιαστούν, προκειμένου να την υπερασπιστούν. Εν τέλει, ασχέτως του ποια είναι η πραγματικότητα (την οποία δεν θα μάθουμε ποτέ) θεωρώντας ότι καθορίζουμε κάθε δευτερόλεπτο της ζωής μας και θέτοντας ως ύψιστο ιδανικό την βιολογική επιβίωση και τον υλικό ευδαιμονισμό, εκχωρούμε την αξιοπρέπεια ημών και πολύ χειρότερα του Έθνους μας στους παγκόσμιους δυνάστες.
Αντιθέτως, θεωρώντας τη μάχη αναπόφευκτη και το αποτέλεσμά της προκαθορισμένο αδιαφορούμε για την ισχύ του αντιπάλου και εστιάζουμε στην στρατηγική και την τακτική, η οποία θα αποφέρει το καλύτερο αποτέλεσμα. Έτσι ο μεγαλοδύναμος εχθρός δεν μπορεί να συνεχίσει να παριστάνει τον παντοδύναμο και αναγκάζεται να αντιπαρατεθεί ουσιαστικά, πολλές φορές με αναπάντεχα αποτελέσματα. Αυτό αποδεικνύει, άλλωστε, και η μάχη του Μαραθώνα, όπου ο Κυναίγειρος έφτασε να καταδιώκει με γυμνά χέρια τα περσικά πλοία, τα οποία είχαν τραπεί σε φυγή και οι Έλληνες είχαν καταγάγει μία υπερήφανη νίκη εναντίον του πολυάριθμου περσικού στρατού.

Η θρησκεία των δικαιωμάτων του ανθρώπου

Η Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου που επικυρώθηκε το 1948 είναι μία ακόμη διανοπτική αρπάγη της ιδεοληψίας του Διαφωτισμού (περί του οποίου έχουν προσφάτως πυκνώσει οι αναφορές στο Ελληνικό κοινοβούλιο)και ταυτόχρονα μία «φυσική» κατάληξη της έκτοτε μεθοδευμένης χειραγώγησης των συνειδήσεων στην φιλελεύθερη Δύση.

ΤΟΥ Θεόδωρου Κουδούνα

Λέγεται δε ότι κάποιος που απορούσε και θαύμαζε πόσοι εκπρόσωποι διαφορετικών ιδεολογιών συμφωνούσαν με την έννοια των «δικαιωμάτων του ανθρώπου», έλαβε την απάντηση από κάποιον άλλο σύνεδρο ότι η συμφωνία προϋπέθετε να μην ρωτήσει κανείς «ανθρώπινα δικαιώματα για ποιο πράγμα»!

Αλήθεια, αναφορικά σε τι έχουν δικαιώματα οι άνθρωποι; Για ποιόν άνθρωπο γίνεται λόγος;

Σκοπός του παρόντος είναι να εξετάσουμε ψύχραιμα και μεθοδικά αυτή τη Διακήρυξη και ταυτόχρονα να απαντήσουμε σε κάθε παράγραφο αποκαθιστώντας την κρυμμένη αλήθεια πίσω από τις απατηλές, κενές νοήματος και εφαρμογής δοξασίες.

Η Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου στηρίζεται σε τέσσερα άρθρα ή δοξασίες πίστεως, σαν να πρόκειται περί θρησκείας, γεγονός καθόλου περίεργο γι' αυτούς που γνωρίζουν τους πραγματικούς εμπνευστές της.

Η δοξασία της ενότητος του ανθρώπινου είδους: Συνίσταται στην υποχρέωση του καθενός να θεωρεί ότι κάθε άνθρωπος είναι μέλος ενός μοναδικού και οικουμενικά κυρίαρχου ζωικού είδους και ότι αυτό το βιολογικό γεγονός συμπεριλαμβάνει και ηθικές ευθύνες. Εδώ η ενότητα τίθεται (πονηρά και σκόπιμα) με τη μορφή της ισοδυναμίας, που σημαίνει ότι η ανθρωπότητα θα πρέπει να είναι αρκετά ομοιογενής ώστε ένα άτομο να μπορεί να θεωρείται ουσιαστικά ισοδύναμο με οποιοδήποτε άλλο. Αυτό συνεπάγεται ότι οι φυσικές διαφορές ανάμεσα στους ανθρώπους θα πρέπει υποχρεωτικά να θεωρούνται επιφανειακές και δευτερεύουσες (εάν με τεχνητές μεθοδεύσεις δεν εξαλειφθούν σταδιακά). Αυτό που πρώτιστα πρέπει να εξαλειφθεί είναι η φυσική αίσθηση της ιδιαίτερης καταγωγής. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι η εβραϊκή σκέψη θέτει αυθόρμητα ένα και μοναδικό πρόγονο της ανθρωπότητας. Με αυτό τον βίαιο και παράλογο τρόπο, στο επίπεδο των δικών της πνευματικών αξιών αποσκοπεί στην επιβολή της ιδέας της ισότητας των ανθρώπων μέσω της κοινής καταγωγής. Οι ραβίνοι διδάσκουν: «Ο Θεός δημιούργησε την ανθρωπότητα από ένα μοναδικό άνθρωπο για να μην μπορεί κανείς να πει ότι ο δικός του πρόγονος προϋπήρχε του άλλου!». Έτσι λοιπόν, η θρησκεία των δικαιωμάτων του ανθρώπου θεμελιωμένη στον μονοανθρωπισμό δένεται εξ' αρχής με τον ισοπεδωτισμό.

Για το Ευρωπαϊκό πνεύμα η αφηρημένη έννοια άνθρωπος δεν υπάρχει. Υπάρχουν Έλληνες, Ρωμαίοι, βάρβαροι κλπ. Μόνο κατά τη Γαλλική επανάσταση και μέσω των δοξασιών του Διαφωτισμού εμφανίζεται αυτή η κοσμοθεώρηση. Ο Ζοζέφ ντε Μαίτρ δίνει την πλέον ξεκάθαρη απάντηση: «Έχω δει Γάλλους, Ιταλούς, Ρώσους. Αλλά τον «άνθρωπο» δεν τον συνάντησα ποτέ στη ζωή μου». Μπορεί κανείς βέβαια να μιλήσει για τον «άνθρωπο» υπό μεταφορική έννοια, αλλά μέχρι εκεί. Μπορούμε να μιλήσουμε για τα δικαιώματα των ανθρώπων, για τις ελευθερίες των Άγγλων ή των Πολωνών, αλλά για τα αφηρημένα δικαιώματα του «καθαυτού ανθρώ-

«Το να είναι κάποιος ένα «πρόσωπο», δεν είναι μία ομοιόμορφη ιδιότητα, ούτε ομοιόμορφα διανεμημένη. Δεν είναι ισοδύναμο αξίωμα σε όλους, ούτε απορρέει αυτομάτως από το γεγονός ότι το άτομο ανήκει βιολογικά στο ανθρώπινο είδος».

που» δεν ξέρει κανείς τίποτα, και δεν είναι δυνατόν να ξέρει, αφού ο «οικουμενικός» άνθρωπος δεν υπάρχει.

Μπορούμε να αναφερθούμε στο ανθρώπινο είδος ως ζωολογική ενότητα και με αυτή την έννοια η «ανθρωπότητα» να αποκτήσει κάποιο περιεχόμενο ως ζωικό είδος. Ο άνθρωπος όμως δεν είναι μόνο ζώο και δεν είναι δυνατόν να καθοριστεί μόνο μέσω των βιολογικών χαρακτηριστικών του (τα οποία επίσης παρουσιάζουν κολοσσιαίες διαφορές ανάμεσα στις ανθρώπινες φυλές). Ο άνθρωπος είναι ον μορφώσεως (πολιτισμού), και στο μορφωτικό επίπεδο δεν υπάρχει κοινό παράδειγμα στην «ανθρωπότητα». Εάν κάποιος αναφερθεί στην «μόρφωση της ανθρωπότητας» ουσιαστικά σμικραίνει την Ιστορία σε Βιολογία. Αδιάψευστο ιστορικό γεγονός είναι ότι πέραν της γενετικής κληρονομικότητας λειτουργεί και η πολιτιστική κληρονομικότητα. Υπό την επιρροή των πολιτιστικών και μορφωτικών τους χαρακτηριστικών, οι άνθρωποι στον πλανήτη συμπεριφέρονται ως μέλη πολλών και διαφορετικών ειδών. Συνεπώς η δοξασία της ενότητος του ανθρώπινου είδους κρίνεται τουλάχιστον ως αβάσιμη και ανιστόρητη.

Η δοξασία της υπάρξεως ενός «ανθρώπινου προσώπου»: Σημαίνει τη διακήρυξη της υπάρξεως μίας αναλλοίωτης ουσίας του ατόμου, ανεξάρτητης από όλα ειδικά χαρακτηριστικά του (σωματομετρικά, ψυχοπνευματικά κλπ.). Η γενική ιδιότητα του ανθρώπου που συμπεριλαμβάνει όλες τις άλλες και συνιστά την ενότητά του, είναι η ιδιότητα του «προσώπου» του γράφει ο Ανρί Άρενς! Και αυτή η ιδιότητα δεν είναι άλλη από τη λογική, που εξυψώνει τον άνθρωπο πάνω από τη στενή ατομικότητά του και ανοίγει την ευφυία του στον κόσμο των αρχών, των νόμων και των αιωνίων ιδεών του καλού και του κακού. Και η Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του ανθρώπου ισχυρίζεται ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν το χάρισμα της λογικής. Οι παραπάνω όμως ισχυρισμοί, πέραν του ότι μπορεί να εντυπωσιάσουν κάποιους αδαείς, δεν έχουν καμία βάση. Κατ' αρχήν το «πρόσωπο» είναι αδιαίρετο από αυτά που το συναποτελούν, δηλαδή από τις ιδιότητες και τα χαρακτηριστικά του. Το «πρόσωπο» δεν πρέπει να συγχέεται με το «άτομο». Δηλαδή όλα τα άτομα δεν μπορούν να είναι ισοδύναμα προσωποποιημένα. Επίσης τίποτε δεν μας επιτρέπει να ισχυριστούμε ότι η λογική είναι ισοδύναμα διανεμημένη σε όλους τους ανθρώπους. Ο «κόσμος των αρχών» δεν μπορεί να υπάρχει παρά υποκειμενικά, ανάλογα με τις αντιλήψεις του κάθε ανθρώπου.

Ο Ιούλιος Έβολα καταδεικνύει: «Το να είναι κάποιος ένα «πρόσωπο», δεν είναι μία ομοιόμορφη ιδιότητα, ούτε ομοιόμορφα διανεμημένη. Δεν είναι ισοδύναμο αξίωμα σε όλους, ούτε απορρέει αυτομάτως από το γεγονός ότι το άτομο ανήκει βιολογικά στο ανθρώπινο είδος». Το «αξίωμα του ανθρώπινου προσώπου» περιλαμβάνει πολλούς βαθμούς, και το δίκαιο απαιτεί την απόδοση διαφορετικού δικαιώματος ανάλογα με το βαθμό που ενυπάρχει στο άτομο. Έξω από αυτό το πλαίσιο, ο σεβασμός του ανθρώπινου προσώπου υπό μία γενική έννοια δεν είναι παρά δεισιδαιμονία.
Η δοξασία της υπάρξεως ενός «φυσικού δικαιώματος» που απορρέει από τον ισχυρισμό της υπάρξεως ενός αφηρημένου «ανθρώπινου προσώπου»: Αυτό το δικαίωμα είναι ενσωματωμένο στη φύση του και εκδηλώνεται με τη λογική του. Αυτή η δοξασία προϋποθέτει ότι υπάρχει μία «φυσική κατάσταση» του ανθρώπου και ότι η κοινωνία οφείλει να την επαναφέρει (Ρουσσώ) ή να την δημιουργήσει (Λοκ). Η συγκεκριμένη δοξασία ενοποιεί τον ιουδαϊσμό που πιστεύει σε μία «φυσική τάξη» και τον σύγχρονο ορθολογισμό ο οποίος επιχειρηματολογεί για δήθεν «αντικειμενικές» πραγματικότητες και δήθεν «οικουμενικούς» νόμους. Όλες αυτές οι έννοιες, πέραν από αμφιλεγόμενες, μετά από ενδελεχή έρευνα οδηγούν σε εξαιρετικά αντιφατικές παραστάσεις. Η «φυσική κατάσταση» του ανθρώπου ανά τους αιώνες παρουσιάζει κολοσσιαίες διαφοροποιήσεις. Φυσική κατάσταση μπορεί να θεωρηθεί ο πόλεμος, η ειρήνη ή και τα δύο; Το δίκαιο, η αδικία ή και τα δύο; Αυτά δεν μπορούν να απαντηθούν από το αυθαίρετο και απλουστευτικό «φυσικό δικαίωμα». Ο άνθρωπος δεν έχει άλλη «φύση» από τις φυλετικές και εθνικές του καταβολές. Αυτές τον καθορίζουν συνεπικουρούμενες από την πνευματική του καλλιέργεια. Χωρίς αυτά ο άνθρωπος δεν είναι ούτε καλός ούτε κακός, ούτε με δικαίωμα ούτε χωρίς δικαίωμα, δεν είναι

Οι ραβίνοι διδάσκουν:
«Ο θεός δημιούργησε
την ανθρωπότητα από
ένα μοναδικό άνθρωπο
για να μην μπορεί κανείς
να πει ότι ο δικός του πρόγονος
προϋπήρχε του άλλου!»
Έτσι λοιπόν, η θρησκεία
των δικαιωμάτων του ανθρώπου
θεμελιωμένη στον
μονοανθρωπισμό δένεται
εξ’ αρχής με τον ισοπεδωτισμό.

απολύτως τίποτα. Το άτομο γίνεται «πρόσωπο» όταν συνειδητοποιήσει την καταγωγή του, και μορφοποιείται σε «πρόσωπο με δικαιώματα και υποχρεώσεις» μέσω των θεσμών και των δομών της κοινωνίας στην οποία ανήκει.

Η δοξασία του ατομικισμού που απορρέει από τον «μονοανθρωπισμό»: Αυτή η δοξασία ουσιαστικά καταργεί τις συλλογικές συγγένειες που χαρακτηρίζουν τους ανθρώπους. Στο όνομα ενός ανθρώπινου προσώπου οικουμενικού τύπου θεωρεί κανείς τον εαυτό του αποσυνδεδεμένο από κάθε υποχρέωση προς μία ορισμένη κοινότητα. Τότε το απόλυτο της «ανθρωπότητας» ενώνεται με το απόλυτο του «ατόμου», όπως η δοξασία του «φυσικού δικαιώματος» ενώνεται με τον πλέον αχαλίνωτο υποκειμενισμό του ατομικισμού. Αυτό που αρνείται αυτή η δοξασία είναι αυτή καθαυτή η φυσική τάξη πραγμάτων. Δηλαδή η από γέννησης ενσωμάτωση του ανθρώπου σε ένα λαό, σε ένα έθνος. Δηλαδή αυτήν ακριβώς τη διάσταση που μορφοποιεί φυσικά τον άνθρωπο

σε ολοκληρωμένη προσωπικότητα. Η θρησκεία των δικαιωμάτων του ανθρώπου διακηρύσσει τα δικαιώματα του «ατόμου» και της «ανθρωπότητας», δηλαδή τα δικαιώματα εννοιών που αποδείξαμε ότι ουσιαστικά δεν υπάρχουν. Δεν διακηρύσσει κανένα δικαίωμα για οντότητες υπαρκτές, δημιουργημένες από τη φύση και την ιστορία. Οι λαοί έχουν δικαιώματα, τα έθνη έχουν δικαιώματα, τα κράτη έχουν δικαιώματα. Αυτά τα δικαιώματα αποκρύπτονται σκοπίμως, για να αφαιρεθούν σταδιακά από αυτούς που την διακηρύσσουν. Αντίστροφα, το άτομο έχει και αυτό δικαιώματα στο μέτρο που ανήκει σε μία εθνική, πολιτιστική και ιστορική σφαίρα, δικαιώματα που είναι αδιαίρετα από τις αξίες και τα ειδικά χαρακτηριστικά της δεδομένης αυτής σφαίρας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο σε μία οργανική κοινωνία δεν υπάρχει πλέον αντίθεση μεταξύ των ατομικών και των συλλογικών δικαιωμάτων, όπως δεν υπάρχει αντίθεση μεταξύ του ίδιου του ατόμου και του έθνους στο οποίο ανήκει.

Μία τέτοια αντίθεση όμως, γίνεται μόνιμη και «κανόνας» με την οπτική της θρησκείας των δικαιωμάτων του ανθρώπου, η οποία θεμελιώνεται στην ιδέα του αφηρημένου «προσώπου» και στον ισοπεδωτισμό.

Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι εκούσιοι ή ακούσιοι θιασώτες της θρησκείας των δικαιωμάτων του ανθρώπου είναι οι φιλελεύθεροι, οι σοσιαλιστές και οι μαρξιστές. Οι άνθρωποι που συνειδητά υπερασπίζονται τις δοξασίες της θρησκείας των δικαιωμάτων του ανθρώπου, είναι αναπόδραστα άνθρωποι χωρίς πατρίδα, χωρίς ρίζες, χωρίς κοινωνία, χωρίς άγκυρες. Είναι άνθρωποι που επιδιώκουν να καταστρέψουν τις έννοιες αυτές. Και είναι άνθρωποι που επιθυμούν να είναι και οι άλλοι σαν αυτούς. Θα ήθελαν πολύ να τους δουν να εγκαταλείπουν τις δικές τους κληρονομίες και να γίνουν υπνοβάτες ή εξαπατητές όπως αυτοί. Σκοπός τους είναι να φέρουν τον άνθρωπο αντιμέτωπο με την κοινωνική του συγκρότηση, να φέρουν σε πόλεμο τα απατηλά «φυσικά και απα-

θέλουν να μετατρέψουν τους ανθρώπους σε «οικουμενικές μονάδες», δηλαδή εύκολη λεία για το σκοπό της παγκόσμιας κυριαρχίας που οι πάτρωνές τους επιδιώκουν και έντεχνα αποκρύπτουν.

ράγραπτα» ανθρώπινα δικαιώματα με τα δικαιώματα των λαών και των εθνών. Τελικά θέλουν να μετατρέψουν τους ανθρώπους σε «οικουμενικές μονάδες», δηλαδή εύκολη λεία για το σκοπό της παγκόσμιας κυριαρχίας που οι πάτρωνές τους επιδιώκουν και έντεχνα αποκρύπτουν. Η χειραγώγηση των συνειδήσεων μέσω της θρησκείας των δικαιωμάτων του ανθρώπου έχει επικρατήσει πλήρως στις «δυτικές» κοινωνίες και αντιδρά πάντα με μισαλλόδοξο και ιεροεξεταστικό τρόπο σε οποιαδήποτε τοποθέτηση δεν ταυτίζεται με την ιδέα του «οικουμενικού ανθρώπου». Οι θέσεις υπέρ της εθνικής – κοινωνικής αλληλεγγύης διώκονται χωρίς επιχειρηματολογία και καταδικάζονται αυτές και οι εκφραστές τους με κοινωνική απομόνωση έως ποινική τιμωρία. Εμείς, θεωρούμε μόνιμο καθήκον μας να προτρέπουμε τους ανθρώπους να γυρίσουν την πλάτη στην καταπιεστική προπαγάνδα της παρακμής και να αναζητήσουν το δύσκολο αλλά λυτρωτικό δρόμο της αλήθειας.

ΑΠ

Ο Τρίτος Ελληνικός Πολιτισμός

Ο «Γ΄ Ελληνικός Πολιτισμός» απετέλεσε το κεντρικό ιδεολόγημα, τον πυρηνικό πυλώνα, τον δραστικό «Μύθο» της ιδεολογίας του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου, υπό τον Εθνικό Κυβερνήτη Ιωάννη Μεταξά. Υπήρξε εκείνο το στοιχείο με το οποίο το καθεστώς διαφοροποιήθηκε σε σχέση με το μεταμικρασιανό κομματικό πολιτικό παρελθόν και δικαιολόγησε θεωρητικά κατ' αυτόν τον τρόπο την αναγκαιότητα της υποστασιοποιήσεως του, αλλά και της επιδιωκόμενης περαιτέρω συνεχείας του.

ΤΟΥ *Δημήτριου Τζεμπετζή*

Ο Γ΄ Ελληνικός Πολιτισμός προσέλαβε στην καθεστωτική αντίληψη της 4ης Αυγούστου όλως ιδιάζουσα σημασία κορυφαίου προορισμού για το Έθνος και το Κράτος. Κατά τον Εθνικό Κυβερνήτη οι Έλληνες έπρεπε να είναι υπερήφανοι για εκείνο που επρόκειτο να δημιουργήσουν μαζί με το Εθνικό Κράτος: «Φαντασθήτε μίαν ημέραν, όταν περάση ο καιρός και θα έχωμεν ανεβάσει τον τόπον μας υψηλά και καθένας από σας θα υπερηφανεύεται να λέγεται Έλλην, όχι μονάχα δια την αρχαίαν του ιστορίαν. Όταν ιδήτε τον τόπο σας να είναι σεβαστός εις τους έξω (.), όταν θα βλέπετε τον πολιτισμόν του τόπου σας να είναι όμοιος με τον πολιτισμόν των άλλων ευρωπαϊκών κρατών, όταν βλέπετε όλην αυτήν την πρόοδον και αισθάνεσθε ότι τα παιδιά σας θα έλθουν μίαν ημέραν να εύρουν την Πατρίδα καλλιτέραν και ευτυχεστέραν (.), ποίαν μεγαλυτέραν ανταμοιβήν θέλετε εις την ζωήν σας;» (Λόγος προς τον λαόν του Αγίου Νικολάου 9 Νοεμβρίου 1936» στο «Λόγοι και Σκέψεις - Τόμος Α΄» σελίς 122).

Πάντως ούτε ο ίδιος ο Κυβερνήτης δεν είχε αποκρυσταλλώσει άποψη σχετικώς με το που εστήριζε την πεποίθησή του για την εκπλή-

ρωση αυτού του κορυφαίου προορισμού, της νέας Μεγάλης Ιδέας: «Εμπνέομαι, επαναλαμβάνω, από πίστιν μη στηριζομένην εις κανένα ορθολογισμόν, εις καμίαν εμπειρίαν, εις κανέν πείραμα, εμπνέομαι από την πίστιν ότι ο Ελληνικός Λαός, είναι ένας Λαός εκ των πλέον δυναμένων ν' αναπτύξωσιν ίδιον πολιτισμόν (.). Αν με ερωτήσετε πού στηρίζετε αυτήν την πίστιν, θα σας είπω: αγνοώ. Αυτήν την πίστιν έχω και με την πίστιν αυτήν βαδίζω εμπρός» («Λόγος κατά το ετήσιον γεύμα του Πολυτεχνικού Συλλόγου Αθηνών - 13 Μαΐου 1937», στο «Λόγοι και Σκέψεις - Τόμος Α΄», σελίδες 186-187).

Για να συμβεί όμως αυτό πρέπει ο λαός να είναι πειθαρχημένος και να στηρίξει το κράτος χωρίς δισταγμό, «Κανένας δισταγμός δεν πρέπει να σταματά κανέναν από υμάς. Και ημείς η Κυβέρνησις πρέπει να είμεθα αποφασισμένοι και σεις ο Λαός πρέπει να είσθε αποφασισμένοι να υποστηρίξετε την Κυβέρνησιν εναντίον παντός εμποδίου. Δεν επιτρέπονται δισταγμοί» («Λόγος εκφωνηθείς εις Φιλιατρά - 27 Απριλίου 1939», στο «Λόγοι και Σκέψεις - Τόμος Β΄», σελίς 75).

Εξόχως σημαντικός κρίνεται και ο ρόλος της νεολαίας: «Θα ξαναγυρίσουμε ισχυροί σε χρόνια καλλίτερα, σε χρόνια ειρηνικά, οπότε θα εξακολουθήσουμε την ατερμάτιστη προσπάθειά μας για το μεγαλείο και την δόξα αυτής της Ελλάδος και για κείνο το οποίο αναλάβατε σεις, η Νεολαία, να πραγματοποιήσετε: Τον Γ΄ Ελληνικό Πολιτισμό» («Λόγος κατά το γεύμα των περιφερειακών διοικητών και διοικητριών της Ε.Ο.Ν. - 26 Μαΐου 1940», «Λόγοι και Σκέψεις - Τόμος Β΄» σελίς 308).

Η δημιουργία του Γ΄ Ελληνικού Πολιτισμού δυναμική αποτύπωση της ιστορικής βουλήσεως του Έθνους

Η επίτευξη του Γ΄ Ελληνικού Πολιτισμού ως εθνικού προορισμού θεωρητικοποιήθηκε συστηματικά από τους μεταξικούς ιδεολόγους, δομημένη σε διττό υπόβαθρο, ιστορικό και φυλετικό.

Ιστορικές βάσεις του Γ΄ Ελληνικού πολιτισμού.

Η αρχαιότης της ελληνικής φυλής και τα λαμπρά πολιτισμικά κατορθώματα των προγόνων μας υπαγόρευσαν ότι, ο νέος πολιτισμός να δημιουργηθεί με ισχυρά βάση τις αξίες και τα ιδεώδη του ένδοξου παρελθόντος, κάτι που συνιστά απαρέγκλιτη ιστορική υποχρέωση των Νεοελλήνων απέναντι στους προγόνους, αλλά συνάμα και στον σύγχρονο κόσμο. «Αλλά πρέπει να καυχάσθε συγχρόνως, διότι ανήκετε εις μίαν φυλήν η οποία έδωκε τον πολιτισμόν της εις όλην την Ευρώπην και εις όλον τον κόσμον (.). Αλλά τούτο αποτελεί για μας τους Έλληνας μια βαρειά κληρονομία, που επιβάλλει το μεγάλο, το υψηλό αλλά και ωραίο καθήκον, να εξυψώσετε πάλι αυτόν τον τόπον στον πολιτισμόν που

είχε άλλοτε και να τον επαναφέρετε εις το μεγαλείον εκείνο του πολιτισμού που όλος ο κόσμος το είχε για πρότυπο. Αν δεν το κάμετε αυτό, θα είσθε ανάξιοι απόγονοι των ενδόξων προγόνων σας» («Λόγος εκφωνηθείς εις τας Σέρρας - 27 Οκτωβρίου 1936», «Λόγοι και Σκέψεις - Τόμος Α΄» σελίς 95.) «Είναι δι' εμέ απολύτως βέβαιον ότι η φυλή αύτη, η οποία παρήγαγε τον μεγάλον εκείνον πολιτισμόν, ο οποίος υπήρξεν η βάσις του σημερινού και ο δημιουργός του σημερινού ευρωπαϊκού πολιτισμού, ότι ασφαλώς θα παραγάγη εις το μέλλον, ίσως και εις το προσεχές μέλλον, όμοια κατορθώματα προς τα των αρχαίων αυτής προγόνων»- «Λόγος κατά το ετήσιον γεύμα του Πολυτεχνικού Συλλόγου Αθηνών - 13 Μαΐου 1937» («Λόγοι και Σκέψεις - Τόμος Α΄» σελίς187). «Μία δε φυλή, όπως είναι η Ελληνική, η οποία προέχει από απόψεως αντιλήψεως και απόψεως θάρρους και τόλμης εις την εκτέλεσιν (.), μία τοιαύτη φυλή οφείλει, έχει καθήκον απέναντι του εαυτού της, της ιστορίας και απέναντι του άλλου κόσμου, να εκδηλώση τον ίδιον αυτής πολιτισμόν» («Λόγος προς τους τεχνικούς υπαλλήλους της Διοικήσεως Πρωτευούσης-31 Αυγούστου 1937», στο «Λόγοι και Σκέψεις - Τόμος Α΄» σελίς 239).

Κι αυτό γιατί το πολιτισμικό παρελθόν των Ελλήνων έχει οικουμενικές διαστάσεις, σε βαθμό που συχνά να ταυτίζεται με το πολιτισμικό παρελθόν ολόκληρης της ανθρωπότητας. Λέξεις όπως Έλληνας, ελληνικός κλπ. θεωρούνται ότι περικλείουν «ως οικουμενική πλέον αξία ό,τι πλέον φωτεινό, πλέον ειρηνικό, πλέον Θείον μαζί και πλέον ανθρώπινον εγνωρίσαμεν έως σήμερα». («Δηλώσεις επί τη ενάρξει των παραστάσεων του βασιλικού θεάτρου εις Θεσσαλονίκην, 2 Ιουλίου 1940», στο «Λόγοι και Σκέψεις - Τόμος Β΄», σελίς 320).

Τα ιδανικά της ελληνικής φυλής είναι αυτά που εφώτισαν όλον τον κόσμο στην μακρά διάρκεια των αιώνων, «Τι είχατε ζητήσει; Να επανέλθουν τα υψηλά ιδανικά της φυλής μας, εκείνα τα οποία μάς έχουν φωτίσει, όπως εφώτισαν και όλον τον κόσμον, δια μέσου των αιώνων. Και επανήλθον» («Λόγος εκφωνηθείς εις Κυπαρισσίαν - 27 Απριλίου 1939», στο «Λόγοι και Σκέψεις -Τόμος Β΄», σελίς 76).

Η Πατρίδα μας χαρακτηρίζεται ένθερμα ως τόπος που υπήρξε «πηγή του πολιτισμού, του πνεύματος και όλων των εκλάμψεων της ανθρώπινης σκέψης». («Λόγος εις το συλλαλητήριον Θεσσαλονίκης - 25 Οκτωβρίου 1936», στο «Λόγοι και Σκέψεις - Τόμος Α΄»). Επίσης πολυάριθμα άλλα αποσπάσματα από λόγους του Εθνικού Κυβερνήτη μαρτυρούν προδήλως την ανωτέρω αντίληψη: «Λόγος εκφωνηθείς εις το Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης προς τους εκπαιδευτικούς λειτουργούς -28 Οκτωβρίου 1936» («Λόγοι και Σκέψεις - Τόμος Α ΄» σελίδες 96-98), «Λόγος εκφωνηθείς εις τας Σέρρας -27 Οκτωβρίου 1936», («Λόγοι και Σκέψεις - Τόμος Α ΄» σελίς 95), «Λόγος κατά το γεύμα του ελληνοαγγλικού συνδέσμου - 12 Ιανουαρίου 1938», («Λόγοι και Σκέψεις - Τόμος Α ΄», σελίς 318), «Λόγος εις τα εγκαίνια της εκθέσεως του ιταλικού βιβλίου - 18 Δεκεμβρίου 1939, («Λόγοι και Σκέψεις - Τόμος Β ΄», σελίδες 224-226).

«Η Ελλάς υπήρξε ανέκαθεν ο φάρος ο κόσμου» («Αι κατευθύνσεις του περιοδικού μας. Από την ομιλία προς τους Εκπαιδευτικούς Κρήτης του Επόπτου της Συντάξεως, Γ. Καφφετζάκη», περιοδικό «Η Νεολαία», τεύχος 24, 16 Μαρτίου 1940, σελίς 738). Η Πατρίδα μας είναι η χώρα που εξεπολίτισε την υφήλιο, είναι το παγκόσμιο ηθικό και πνευματικό κέντρο, η «κοινή πατρίς όλων των αξιών της ανθρωπότητος»: «Αν υπάρχη τι σήμερον εις την πεπολιτισμένην ανθρωπότητα υψηλόν, ευγενές και ωραίον, φέρει ανεξίτηλον την σφραγίδα του

Ελληνικού πνεύματος. Ο ελληνισμός υπήρξεν αείποτε όρος σημαίνων υψηλόν βαθμόν πνευματικής ανατάσεως. Ουδέποτε υπό των φωτεινών πνευμάτων της ανθρωπότητος εμετρήθη εις πλέθρα γης και μυριάδας κατοίκων. Η Ελλάς είναι η κοινή πατρίς των αξιών της ανθρωπότητος», (Ξενοφών Χατζησαράντος, «Η 25η Μαρτίου», περιοδικό «Νέοι Δρόμοι», τεύχος 15, Μάρτιος 1939, σελίς 1 από σελίδες 1-2). Επίσης και αλλού αναφέρεται: «[Η φαλαγγίτισσα] είναι γέννημα και θρέμμα της χώρας που εξεπολίτισε την Οικουμένη και που εδημιούργησε την Πατρίδα και Ελευθερία.», (Ευγενία Παρίση-Σαββοπούλου, «Προσφώνησις κατά το κόψιμο της πήττας», περιοδικό «Η Νεολαία», τεύχος 15, 21 Ιανουαρίου 1939, σελίς 51).

Όλα τα ανθρώπινα επιτεύγματα στις τέχνες και στις επιστήμες εξεκίνησαν από εδώ. Κάποιοι διανοούμενοι μάλιστα, όπως ο Ξενοφών Χατζησαράντος, επεκτείνουν την ελληνοκεντρικότητά τους έως σημείου να ταυτίζουν τον εξελληνισμό με τον εξανθρωπισμό: «Μέχρι της στιγμής καθ' ην ενεφανίσθη εν τη ιστορία ο Ελληνισμός ως δύναμις, η ιδέα του ανθρωπισμού υπό την σημερινήν αυτού έννοιαν ήτο άγνωστος. Από της πρώτης εμφανίσεώς του μέχρι των καθ' ημάς χρόνων ο Ελληνισμός, πλην ενίων ελλείψεων και διακυμάνσεων, επέδρασαν επί της οικουμένης εξανθρωπιστικώς, ού ένεκα και η σύγχρονος κοινωνιολογία μετεχειρίσθη την λέξιν ''Ελληνισμός'' ως τεχνικόν όρον, σημαίνοντα ανθρωπιστικήν περίοδον (.). Ο Ελληνισμός εξησφάλισε τον αγήρω τίτλον του ανθρωπισμού (.). Η Ελληνική ιδέα, από της αρχικής της εκφάνσεως, ως εθνικού χαρακτηριστικού, εγένετο παγκόσμιος ως ανθρωπιστικός γνώμων, ώστε ελέχθη, ότι πας έχων αυτοσυνειδησίαν ως μέλος του πολιτισμού δεν είναι μόνον της Πατρίδος του τέκνον, αλλά και της Ελλάδος (.). Ο Ελληνισμός είναι ο εμπνέων έτι και σήμερον την σύγχρονον ιστορίαν, ο διέπων τα σύγχρονα ιδεώδη, ο αρχικός αίτιος δια πάσαν νέαν φάσιν του προϊόντος ανθρωπισμού». (Ξενοφών Χατζησαράντος, «Ο Ελληνισμός ως παράγων του ανθρωπισμού», περιοδικό «Νέοι Δρόμοι», τεύχος 18, Ιούνιος 1939, σελίδες 1-2).

Επ' αυτού του παρελθόντος πρέπει ευλόγως να σφυρηλατηθούν οι βάσεις του νέου εθνικού πολιτισμού: «Ο άνθρωπος ερευνά πάντοτε δια το φως εκείνο, περί το οποίον θα προσανατολίση και θα κινήση την ζωήν του και κατανοεί ότι χωρίς συσχέτισιν και εξύψωσιν της υπάρξεως μας προς μίαν

«Κάθε φυλή, η οποία αποτελεί πραγματικήν φυλήν, έχουσαν συνείδησιν εαυτής, δεν ημπορεί παρά να δημιουργήση και να εκδηλώση τον ίδιον αυτής πολιτισμόν»

πέραν τόπου και χρόνου ανωτέραν αξίαν, ουδέν νόημα έχει η ζωή μας και ουδένα σκοπόν αι πράξεις μας. Και ημείς αισθανόμεθα έντονον τον πόθον δια σταθεράς ιδεολογικάς αξίας και η πραγματοποίησις του τρίτου Ελληνικού πολιτισμού δύναται να αποτελέση σκοπόν και περιεχόμενον της ζωής μας», (Γεώργιος. Κυριάκης, «Έργα και σκοποί του Νέου Κράτους», περιοδικό «Το Νέον Κράτος», 1938, τεύχος 12, σελίς 894).

Ο ίδιος ο Εθνικός Κυβερνήτης καλούσε για «επιστροφή στο παρελθόν»: «Πρέπει να γυρίσουμε πίσω εις τας πηγάς εκείνας από τας οποίας έρρευσε το νερό του Ελληνικού Πολιτισμού καθαρό και αγνό, και να αναβαπτισθούμε εκεί μέσα και να ξαναγίνουμε Έλληνες, και τότε να ορμήσουμε εις ένα νέον μέλλον και όχι εις το μέλλον του αφανισμού», «Ομιλία προς τους φοιτητάς του Πανεπιστημίου - 18 Οκτωβρίου 1936», («Λόγοι και Σκέψεις - Τόμος Α΄» σελίς 73).

Βεβαίως ο Κυβερνήτης διετύπωνε παρόμοιες ιδεολογικοπολιτικές απόψεις και προ της 4ης Αυγούστου, ως επικεφαλής του «Κόμματος Ελευθεροφρόνων»: «Οφείλομεν λοιπόν να επαναστρέψωμεν προς τα οπίσω, δια να επανεύρωμεν τον δρόμον μας.» (Επίλογος των 70 άρθρων της εφημερίδος «Καθημερινή», 23/1/1935).

Από την πρώτη ημέρα του νέου καθεστώτος ετόνισε ο ίδιος την επιβεβλημένη αμέριστη «..συνδρομήν όλων των Ελλήνων οίτινες πιστεύουν ότι πρέπει να παραμείνουν αλώβητοι αι εθνικαί ημών παραδόσεις και ο ελληνικός μας πολιτισμός», «Διάγγελμα προς τον λαόν δια την μεταβολήν της 4ης Αυγούστου 1936» («Λόγοι και Σκέψεις - τόμος Α΄», σελίς 11). Το «νέο σύστημα» που για τον Αχιλλέα Κύρου αντιπροσωπεύει η 4η Αυγούστου αντλεί «τας δυνάμεις του από την μητέραν Γην (.), από τας φυλετικάς και εθνικάς παραδόσεις, από την ιδίαν ψυχολογίαν και νοοτροπίαν, που εδημι-

ούργησε δια κάθε Λαόν η κληρονομικότης και τα έθιμα και οι πνευματικές κατακτήσεις της φυλής του• αναγνωρίζει και διακηρύσσει την βασικήν αλήθειαν των μεγάλων ιδανικών της Θρησκείας, του Πατριωτισμού και της Ηθικής. Το καθήκον, η πειθαρχία, ο σεβασμός, η πίστις, η αφοσίωσις ανακτούν όλην την προτέραν αξίαν των». (Αχιλλεύς Κύρου, «Το Νόημα της εποχής μας», περιοδικό «Το Νέον Κράτος» τεύχος 1, 1937, σελίδες 6-12, σελίς 11).

Η αφοσίωση στις εθνικές παραδόσεις αποτελεί «την κιβωτόν την διαφυλάξασαν ανέπαφον τον ελληνισμόν μέσω των τρικυμιών και των καταιγίδων» (Ιωάννης Φράγκος, «Ο χρησμός», δισέλιδο άρθρο στο περιοδικό «Το Νέον Κράτος», 1937, τεύχος 3, σελίς 233).

Αυτή η αφοσίωση αποτελεί εξάλλου κοινωνική και πολιτική αναγκαιότητα, «Εκάστη ομοιογενής κοινωνία ανθρώπων αντλεί από την παρακαταθήκην των πνευματικών, φιλοσοφικών, πολιτικών και ηθικών προδιαθέσεων της φυλής της δια να δημιουργήση αναλόγως των αναγκών εκάστης εποχής τον ρυθμόν της κοινωνικής, οικονομικής και πολιτικής της ζωής», (Πάνος Σωτηρόπουλος, «Αναδημιουργία εκ των ερειπίων του φιλελευθερισμού», τετρασέλιδο άρθρο στο περιοδικό «Το Νέον Κράτος», 1937, τεύχος 3, σελίς 223).

Επιπλέον η αφοσίωση στις εθνικές παραδόσεις εξυπηρετεί και την ηθική συγκρότηση της νεολαίας: «Είναι ανάγκη να δώσωμεν εις τους νέους ιδανικά και να τους τρέψωμεν προς τας παλαιάς μας εθνικάς παραδόσεις (.). Θέλομεν τους νέους, τα παιδιά μας, τα αδέλφια μας, να γίνουν Έλληνες και να αισθάνωνται ως Έλληνες», «Λόγος προς τους ελθόντας εις Αθήνας δια την κηδείαν των βασιλέων δημάρχους και κοινοτάρχας - 23 Νοεμβρίου 1936», στο «Λόγοι και Σκέψεις - τόμος Α΄», σελίς 130.

Φυλετικός χαρακτήρ του Γ΄ Ελληνικού Πολιτισμού. Η δημιουργία ιδιαιτέρου εθνικού πολιτισμού κατά τον Κυβερνήτη και κατά τους μεταξικούς διανοητές απαραίτητη προϋπόθεση για την επιτυχή συνέχιση της υπάρξεως κάθε φυλής που έχει συνειδητοποιήσει ότι αποτελεί μοναδική και ιδιαιτέρα οντότητα και έχει κατανοήσει τις φυλετικές προδιαθέσεις της: «Κάθε φυλή, η οποία αποτελεί πραγματικήν φυλήν, έχουσαν συνείδησιν εαυτής, δεν ημπορεί παρά να δημιουργήση και να εκδηλώση τον ίδιον αυτής πολιτισμόν», «Λόγος προς τους τεχνικούς υπαλλήλους της διοικήσεως πρωτευούσης, 31 Αυγούστου 1937», στο «Λόγοι και Σκέψεις - τόμος Α΄», σελίς 239. «Δεν δύναται να υπάρξη μία φυλή, εάν δεν δημιουργήση πολιτισμόν ιδικόν της. Άλλως το Έθνος δεν είναι παρά μόρια νεκρού σώματος, τα οποία ημπορούν να χρησιμεύσουν ως λίπασμα δι' άλλας φυλάς. Οντότητα δεν δύνανται να αποτελέσουν», «Λόγος επί τη ορκωμοσία των φοιτητών - 20 Νοεμβρίου 1937», στο «Λόγοι και Σκέψεις - τόμος Α΄», σελίς 285.

Ο ίδιος ο Κυβερνήτης έγραφε: «Ο κάθε άνθρωπος βλέπει την ζωήν, διανοείται και δρα δια του πορίσματος της εθνικότητός του, της φυλής του. Η φυλετικότης είναι φυσιολογικόν φαινόμενον. Πρέπει να εννοήση τούτο καλά η ελληνική νεότης δια να εύρη τον δρόμον της». (Επίλογος των 70 άρθρων της εφημερίδος «Καθημερινή», 23/1/1935).

Γι' αυτό και ο υπό δημιουργία Γ' Ελληνικός Πολιτισμός δεν θα προκύψει αυτόματα και τυχαία, αλλά είναι προορισμένος να διαμορφωθεί μέσα από τη «φυλετικά ωρισμένη θέληση», η οποία συνδέεται άμεσα με την ψυχή του καλλιτέχνη που πραγματο-

ποιεί ένα έργο πολιτισμού. «Ο πολιτισμός ενός λαού είναι το σύνολο των πατροπαραδότων αξιών και η δύναμι του εσωψύχου του να τις αισθανθή και να τις βιώση, όπως ταιριάζει στην ανθρωπινή του υπόστασι ωρισμένη από τις φυλετικές του προδιαθέσεις (.). Χωρίς τη γνώση και την κατανόησι της μορφοποιούσης και φυλετικά ωρισμένης θελήσεως δεν μπορεί η ελληνική τέχνη - και κάθε τέχνη - να ερμηνευθή και να παράσχη αισθητική απόλαυσι. Δεν μπορεί να εκτελέση τον προορισμό της. Κάθε έργο τέχνης μορφοποιεί ένα ψυχικό περιεχόμενο. Το ψυχικό αυτό φαινόμενο θα το νοιώσουμε όταν μπορούμε να νοιώσουμε την από τον τεχνίτη δοσμένη μορφή του, πάνω στη βάσι των διαφόρων φυλετικών της ψυχής ιδιοτήτων (.). Κάθε γνήσιος καλλιτέχνης, και ο ανίδεος και ο συνειδητός εργάσθηκαν πάντα φυλετικά. Μορφοποιούν και ενσωματώνουν ψυχικές ιδιότητες χρησιμοποιώντας εκείνους τους τύπους της φυλής, που τον περιέβαλλον και που ήσαν στην πρώτη γραμμή οι κύριοι φορείς ωρισμένων λαϊκών ιδιοτήτων (.)», έγραφε η αξέχαστη Σίτσα Καραϊσκάκη, στο δισέλιδο άρθρο της «Ελληνική τέχνη = Ελληνική Φυλή», περιοδικό «Η Νεολαία», τεύχος 15, 13 Ιανουαρίου 1940, σελίς 450.

Εν ολίγοις, ο νέος αυτός πολιτισμός δεν θα πραγματωθεί ως αποτέλεσμα μιας κάποιας τυχαίας και ανεξελέγκτου εκφράσεως των ανεξαρτήτων διανοουμένων και καλλιτεχνών. Όχι μόνον επειδή ούτως ή άλλως θα ακολουθήσει τις κατευθύνσεις και οδηγίες του Νέου Κράτους, αλλά και

διότι ουδείς έχει το δικαίωμα να αποδιαμορφώσει ή να μεταρρυθμίσει αυτόν τον προορισμό τον οποίον μία τεσσάρων περίπου χιλιετιών έχει αποτυπώσει στην κληρονομική ιδιοπροσωπία του λαού μας.

Τέλος, προς αποφυγήν οιασδήποτε μομφής σχετικής με υποστασιακή εκτροπή του γιγαντιαίου αιτήματος του Γ' Ελληνικού Πολιτισμού σε στενόκαρδη αιτιοκρατία επιπασμένη με μεταφυσικές και μυστικιστικές προσθήκες επισημαίνεται ότι: Η αιτιοκρατία είναι σαφώς παρούσα στον ιδεολογικό λόγο του τεταρταυγουστιανού καθεστώτος, λόγο που αποδέχεται ως ανάγκη την ύπαρξη της αιτιότητας, καθώς και την καθολική αιτιώδη και νομοτελειακή συνάφεια όλων των φαινομένων του ιστορικού γίγνεσθαι. Συνεπώς κάθε γεγονός το οποίο εμπεριέχει ανθρώπινη δράση, όπως βεβαίως και ο πολιτισμός, συνδέεται αυταπόδεικτα και αδιαμφισβήτητα με αιτιώδη αλυσιδωτή σχέση με τις προγενέστερες καταστάσεις.

Ο εποικισμός της Ρώμης από τους “Προσέλληνους” Αρκάδες

Οι Αρχαίοι Αρκάδες εθεωρούντο από τους Αρχαίους Έλληνες και Ρωμαίους συγγραφείς από τους παλαιότερους αν όχι οι παλαιότεροι των ανθρώπων που κατοίκησαν τον Ελλαδικό χώρο και δη την Πελοπόννησο. Τόσον παλαιοί ώστε υπήρχαν πριν καν φανερωθεί η Σελήνη στο στερέωμα.

ΤΟΥ Απόστολου Μπέλμπα

Για το λόγο αυτό ονομάστηκαν Προσέλληνοι ή Προσελλήνιοι από τους Έλληνες συγγραφείς της κλασσικής περιόδου. «Προσέλληνους Ηρόδοτος τους Αρκάδες ούτω λέγει τουτέστιν αρχαίους προ της Σελήνης» γράφεται στο λεξικό του Σουίδα. Αρκαδία «γη αρχαιότερη και από τη Σελήνη», αλλά και περί των Αρκάδων «το γένος τους είναι παλαιότερο από την Σελήνη» μας πληροφορεί ο Οβίδιος. Στα Αργοναυτικά του Απολλώνιου του Ρόδιου, ο Απολλώνιος αναφέρεται σε μια εποχή στην οποία δεν υπήρχαν όλες οι ουράνιες τροχιές πριν από την γενιά του Δευκαλίωνα και της Πύρρας, δηλαδή πριν τον κατακλυσμό. Τότε που δεν υπήρχε Σελήνη οι μόνοι άνθρωποι που υπήρχαν στη γη ζούσαν στα βουνά της Αρκαδίας.

Το πολυάριθμο αρκαδικό φύλο με την ιδιαίτερη ζωτικότητα και ιδιοσυγκρασία αλλά και με μια απαράμιλλη πολεμική ικανότητα δεν ήταν δυνατόν να περιοριστεί στη πατρίδα του και αναζητούσε συνεχώς νέα εδάφη.

Καταλυτικό ρόλο σε αυτό έπαιξε το τραχύ, ορεινό και άγονο έδαφος, το οποίο έσπρωχνε τους ανθρώπους σε αναζήτηση ζωτικού χώρου, πόρων, καλλιεργήσιμων εδαφών, τουτέστιν μιας καλύτερης ζωής.

Έτσι από τα προϊστορικά ακόμα χρόνια έχουμε μία απίστευτη διασπορά του αρκαδικού στοιχείου στη λεκάνη της Μεσογείου, στην Εγγύς Ανατολή αλλά και μακρύτερα. Η πιο γνωστή αρχαία κτήση των Αρκάδων φέρεται η Ιταλία και ειδικότερα η ίδρυση και ο εποικισμός της Ρώμης.

Πριν εγκατασταθούν στη χώρα αυτή (Ιταλία) τα Ελληνικά φύλα της τότε εποχής, η Ιταλία φέρεται κατά την παράδοση, ότι βρισκόταν σε πρωτόγονη κατάσταση και αραιοκατοικημένη.
Σύμφωνα με τον Διονύσιο τον Αλικαρνασσέα στη ρωμαϊκή αρχαιολογία του: «Επειδή ο Οίνωτρος ήτο δυσαρεστημένος με τη μοιρασιά της γης της Αρκαδίας που έκανε ο πατέρας του Λυκάων στα 22 παιδιά του άφησε την Πελοπόννησο, ετοίμασε στόλο και πέρασε το Ιόνιο μαζί με έναν από τους αδελφούς του ονόματι Πευκέτιον. Ο Πευκέτιος βγήκε στην περιοχή, που σήμερα [δηλ. στα χρόνια του Αλικαρνασσέα) ονομάζεται Πευκετία».
Ο Οίνωτρος με τον περισσότερο στρατό, πέρασε την άλλη θάλασσα που βρέχει τις δυτικές περιοχές των ακτών της Ιταλίας, που ονομάστηκαν αργότερα Τυρρηνική. Αυτή η περιοχή ονομάστηκε Οινωτρία. Ο δε Οίνωτρος γεννήθηκε 17 γενεές πριν τα Τρωικά.
Ο Βιργίλιος διηγούμενος ιστορίες του εποικισμού της Ιταλίας από ελληνικά φύλα, γράφει: «Υπάρχει τόπος τον οποίο οι Έλληνες ονομάζουν Εσπερία. Είναι μια αρχαία εύφορη γη. Την εποίκισαν άντρες του Βασιλέα Οίνωτρου. Οι μεταγενέστεροι ονόμασαν την χώραν αυτή Ιταλία από το όνομα του Βασιλέα της Ιταλού. Εκείνοι οι πρίγκιπες ήσαν οι πρόγονοι του γένους μας».
Και συνεχίζει: «.πρώτοι αυτοί ήσαν από τους Έλληνες, οι οποίοι έχοντας διασχίσει τους κόλπους του Ιονίου πελάγους, κατοίκησαν την Ιταλία, όπου τους

Ο ιστορικός των Ρωμαίων Κοίλιος Αντίπατρος θεωρεί αυτήν την θυσία απόδειξη ότι η Ρώμη είναι Ελληνικόν κτίσμα, αφού πρόκειται για πατρογονική ελληνική θυσία στον Ηρακλή

οδήγησε ο Οίνωτρος του Λυκάονος. Αυτός ήταν ο 5ος μετά τον Αζέτο και Φορωνέα, που ήσαν οι πρώτοι που κυβέρνησαν την Πελοπόννησο. Έχοντας βρει μεγάλη χώρα, πρόσφορη για βοσκοτόπια και καλλιέργειες, ως επί το πλείστον έρημη, κατοίκησε σε μικρές πόλεις και πάντοτε στα ορεινά».
Αυτά έλεγε ο Βιργίλιος και έχει σημασία αυτό, γιατί ο Βιργίλιος ήτο ο θεωρητικός θεμελιωτής της Pax Romana, με την «Αινειάδα» του και παρακάτω θα εξηγήσουμε τι συνέβη με τον Βιργίλιο.
Από τους Αρκάδες αυτούς αποίκους, οι Αβορίγινες απλώθηκαν σε όλη την Ιταλία. Αβορίγινες ονομάζονταν οι υπεράκριοι, αυτοί που κατά το Αρκαδικό σύστημα κατοικούσαν στα άκρα, αλλά και οι Αυτόχθονες (από το λατινικό Aborigine) που σημαίνει γνήσιοι, πρωταρχικοί.
Ο Μάρκος Πόρκιος Κάτων καθώς και άλλοι Ρωμαίοι που έγραψαν γενεαλογίες, ανέφεραν ότι οι Αβορίγινες ήσαν Αρκάδες. Υπήρχαν και άλλοι που έλεγαν ότι οι Αβορίγινες ήσαν Σαβίνοι (αρχαίος λαός που ζούσε στην κεντρική Ιταλία και αντιστάθηκε σκληρά στους Ρωμαίους, οι οποίοι μόλις το 290 π.χ μπόρεσαν τελικά να τους υποτάξουν). Όμως ο επιφανής ιστορικός Τερέντιος Ρεατίνος Ουάρων ισχυριζόταν ότι οι Ρε-

ατίνοι Σαβίνοι ονομάζονταν και ήσαν Αρκάδες.

Όταν στην Αρκαδία εβασίλευε ο Αγαμήδης, ο καλύτερος Αρκάδας πολεμιστής ο Εύανδρος που ζούσε στο Παλλάντιον, έφυγε μαζί με τους συντρόφους του και βρέθηκε στις όχθες του ποταμού Τίβερη στην περιοχή των 7 λόφων, όπου αργότερα χτίστηκε η Ρώμη.

Στους ήδη υπάρχοντες Αρκάδες εκεί εβασίλευε ο Φαίνος, ο οποίος επέστρεψε στους νεοφερμένους συμπατριώτες του, να κατοικίσουν σε ένα από τους 7 λόφους.

Ο Εύανδρος τον οχύρωσε και τον ονόμασε Παλλάντιον, εις ανάμνησιν της Αρκαδικής πόλεως. Είναι ο λεγόμενος Παλλαντίνος λόφος, ο κεντρικός από τους 7 λόφους της Ρώμης.

Σύμφωνα με τον Οβίδιο στη θέση της Ρώμης, δεν υπήρχαν παρά λίγα πρόβατα και αραιές καλύβες, όταν έφτασε ο Εύανδρος από την Αρκαδία, φέρνοντας μαζί του, τους πατρώους θεούς. Όταν ο Εύανδρος και ο λαός που τον ακολουθούσε έφτασαν εκεί τους σταμάτησε η έχουσα μαντικές δυνάμεις μητέρα του Νικοστράτη, λέγοντας: «Σταθείτε, ο τόπος αυτός είναι προορισμένος να γίνει το κέντρο μιας αυτοκρατορίας». Ο Εύανδρος άκουσε τη μητέρα του, έμεινε εκεί και δίδαξε στους λιγοστούς εντόπιους, τις ιερουργίες του τόπου του. Ιδίως τους έμαθε να τιμούν τον Πάνα και τον φτεροπόδαρο Ερμή».

Ο Στράβων αναφέρει στα γεωγραφικά του στο ότι η Ρώμη υπήρξε Αρκαδική αποικία, υπό τον Εύανδρο. Αυτός φιλοξένησε τον Ηρακλή όταν πήγαινε για τα βόδια του Γηρυόνη. Ο Εύανδρος έμαθε από τη μητέρα του την Νικοστράτη, που ήταν έμπειρη στα μαντικά, ότι ήταν πεπρωμένο του Ηρακλέους να γίνει Θεός, όταν θα τελείωνε τους άθλους του. Το ομολόγησε στον Ηρακλή, καθόρισε έναν ναό και έκανε θυσία σύμφωνα με το ελληνικό έθιμο-μία θυσία που γίνεται ακόμη και σήμερα -δηλ. στα χρόνια του Στράβωνα.

Ο ιστορικός των Ρωμαίων Κοίλιος Αντίπατρος θεωρεί αυτήν την θυσία απόδειξη ότι η Ρώμη είναι Ελληνικόν κτίσμα, αφού πρόκειται για πατρογονική ελληνική θυσία στον Ηρακλή.

Ο Ρωμαίος αυτοκράτωρ Αντωνίνος με την επωνυμία Ευσεβής υπήρξε μία χαρισματική προσωπικότητα. Με τις μεγάλες στρατηγικές ικανότητες που διέθετε και κυβερνώντας έξυπνα μεγάλωσε την Ρωμαϊκή αυτοκρατορία χωρίς να την εμπλέξει σε άσκοπους πολέμους. Ο Αντωνίνος αναγνωρίζοντας το Παλλάντιο της Αρκαδίας σαν απαρχή της ίδρυσης της Ρώμης απάλλαξε την Αρκαδική πολίχνη από φόρους. Το επισκέφθηκε δε την εποχή εκείνη, το οποίο ήταν εγκαταλειμμένο και για να το τιμήσει το εποίκησε και το ξανάχτισε.

Ο Παυσανίας στα Αρκαδικά αναφέρει τα εξής: «Στην συνέχεια του έργου μου οφείλω να ασχοληθώ με το Παλλάντιο, για ότι αξιομνημόνευτο υπάρχει εκεί και για ποιό λόγο, ο Αυτοκράτορας Αντωνίνος έκανε το Παλλάντιο πόλη αντί κώμης και παραχώρησε στους κατοίκους του ελευθερία και τους απάλλαξε από τους φόρους. Λένε λοιπόν πως ένας Εύανδρος ξεπερνούσε όλους τους Αρκάδες στην σύνεση και στην πολεμική ικανότητα. Ήταν γιός μιας νύμφης κόρης του Λάδωνα και του Ερμή. Αυτός στάλθηκε σε αποικία με ομάδα Αρκάδων από το Παλλάντιο και ίδρυσε πόλη παρά τον Τίβερη ποταμό. Ένα μέρος της σύγχρονης πόλης της Ρώμης εκείνο που είχε εγκατασταθεί ο Εύανδρος με τους Αρκάδες του ονομάστηκε Παλλάντιο σε ανάμνηση της αρκαδικής πόλεως».

Γι' αυτούς τους λόγους έγιναν τιμητικές παραχωρήσεις εκ μέρους του αυτοκράτορα στους Παλλαντιείς.

Ένας άλλος Αυτοκράτωρ, ο Ιουλιανός γράφει: «Άλλωστε οι Ρωμαίοι ανήκουν στο γένος των Ελλήνων» και «. παρόλο που γνωρίζω ότι και εσείς οι Ρωμαίοι από τους Έλληνες κατάγεστε». Στα ίδια ο Ιουλιανός

γράφει: «Θεωρώ ότι ο ίδιος ο Ήλιος αναγνώρισε την πόλη μας Ελληνίδα, τόσο στη καταγωγή όσο και στο πολίτευμα».

Σύμφωνα με τον Πλούταρχο στον «Ρωμύλο»: «Άλλοι λένε πως οι Πελασγοί, που πλανήθηκαν στους περισσότερους τόπους της οικουμένης και νίκησαν τους περισσότερους ανθρώπους, εγκαταστάθηκαν στο μέρος αυτό και ονόμασαν έτσι την πόλη, από την ρώμη των όπλων τους».

Όταν οι Ρωμαίοι ισχυροποίησαν το κράτος τους στην Ιταλία και άρχισαν να επεκτείνονται, ένιωσαν την ανάγκη να δημιουργήσουν ένα παρελθόν αποκομμένο από τις ελληνικές ρίζες τους, διότι εγνώριζαν ότι ο «POPULUS ROMANUS» αποτελείτο από την συγχώνευση Σαββίνων, Λατίνων και άλλων εθνοτήτων της Ιταλίας, ελληνικής προελεύσεως και γι' αυτό το λόγο επιζητούσαν κάποια τεχνητή καταγωγή που να αποκρύπτει ότι αυτοί, οι κάτοχοι μιας αυτοκρατορίας, έλκυαν την καταγωγή τους από τους κατακτημένους Έλληνες.

Αυτόν τον «αναληθή μύθο» ανέλαβε να υλοποιήσει -παρά την θέληση του- ο Ρωμαίος ποιητής Βιργίλιος, ο οποίος προκρίθηκε από τον Ρωμαίο αυτοκράτορα και τους φανατικούς Ρωμαίους, επειδή διέθετε τις δυνατότητες, να γράψει ένα ποίημα μιμούμενος τον Όμηρο και έτσι να δημιουργήσει ένα τεχνητό έπος.

Ο Βιργίλιος είχε προϊστορία στην μίμηση Ελλήνων ποιητών, τους οποίους εθαύμαζε. Ο αυτοκράτωρ γνωρίζοντας αυτήν του την ιδιότητα, του ζητά να μιμηθεί τον Όμηρο και να χρησιμοποιήσει τον Αινεία γράφοντας ένα έπος.

Ο Αινείας όπως ο Όμηρος μας πληροφορεί, ήταν συγγενής του Βασιλέως Πρίαμου και αρχηγός της φυλής των Δαρδάνων. Αναμείχθηκε στον Τρωικό Πόλεμο, ως σύμμαχος των Τρώων και ήταν από τους καλύτερους πολεμιστές τους.

Μετά την άλωση της Τροίας, σώθηκε διότι τον προστάτευσαν οι Αχαιοί. Διότι συμβούλευσε τους Τρώες να κάνουν ειρήνη και να παραδώσουν την ωραία Ελένη.

Ο Έλλην ποιητής Στησίχορος γράφει ότι ο Αινείας με την ανοχή των Αχαιών, παρέλαβε τα ιερά και έφυγε μαζί με τον πατέρα του εις την Εσπερίαν.

Σύμφωνα με τον Ηρόδοτο ο Αινείας δεν έφτασε ποτέ στην Ιταλία, αλλά ίδρυσε πόλη στην Χαλκιδική η οποία ονομάστηκε Αινεία.

Στην Αινειάδα λοιπόν ο Βιργίλιος, φέρνει σε φανταστικά ταξίδια τον Αινεία στην Δήλο, στην Κρήτη, στην Σικελία, στην Καρχηδόνα και στα παράλια της Ηπείρου.

Ο Βιργίλιος θεωρούσε μεγάλη ντροπή και ασέβεια να διαπράξει τέτοιο ανοσιούργημα δηλ. να αντιγράψει τον Όμηρο. Ένοιωθε ότι είχε ασεβήσει προς τον Όμηρο και εξαιτίας της πικρίας και της ντροπής που ένοιωθε, κωλυσιεργούσε στην δημοσίευση, μην τολμώντας όμως να το αναφέρει αυτό στον αυτοκράτορα.

Το 19π.Χ. ενώ είχε επισκεφθεί την Αθήνα και τα Μέγαρα, αρρώστησε και γύρισε στην Ιταλία όπου και πέθανε στην ελληνική πόλη Βρινδήσιον. Λίγο πριν πεθάνει, ζήτησε να του φέρουν τα χειρόγραφα της Αινειάδος για να τα κάψει, αλλά οι φίλοι του επειδή ο Αυτοκράτωρ είχε αντίθετη γνώμη, δεν του τα έδωσαν.

Έτσι ο Βιργίλιος όντας ετοιμοθάνατος αναγκάστηκε να κάνει διαθήκη, ορίζοντας εκτελεστές τους φίλους του, Λεύκιο Βάριο και Πλώτιο Τούκα, με την εντολή να μην εκδώσουν την Αινειάδα και να την κάψουν. Αυτό βέβαια δεν έγινε ποτέ, με αποτέλεσμα στην διάρκεια των χρόνων, να ξεχαστεί ο πραγματικός ιδρυτής της Ρώμης Εύανδρος και να μνημονεύεται ο Αινείας.

Η ΜΟΥΣΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η Κλειώ ήταν η κόρη του Δία και της Μνημοσύνης. Το όνομα της προέρχεται από τη ρίζα κλέω/κλείω που σημαίνει αφηγούμαι ή κάνω κάτι γνωστό. Απεικονιζόταν με ένα ρολό περγαμηνών ή ομάδα από πλακίδια και με δάφνινο στεφάνι.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΟΥ ΧΡΕΟΣ,
ΕΚΤΕΛΩΝΤΑΣ ΤΗ ΘΗΤΕΙΑ ΣΟΥ ΣΤΗ ΡΑΤΣΑ,
ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΝΙΩΣΕΙΣ ΜΕΣΑ ΣΟΥ ΟΛΟΥΣ
ΤΟΥΣ ΠΡΟΓΟΝΟΥΣ

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ,
ΝΑ ΦΩΤΙΣΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΜΗ ΤΟΥΣ ΚΑΙ
ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥΣ

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΣΟΥ ΧΡΕΟΣ,
ΝΑ ΠΑΡΑΔΩΣΕΙΣ ΣΤΟ ΓΙΟ
ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΕΝΤΟΛΗ ΝΑ ΣΕ ΞΕΠΕΡΑΣΕΙ